

CURIERUL ADVENTIST

CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.

Anul XXVII. Nr. 12

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

Noembrie 1949

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.

Redacția și Ad-ția, București IV, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

CUPRINSUL:

1. Cât îți datorez, o, Doamne? . . . Eugenia Popov
2. Sot fi bolozafi cei vii P. P. Paulini
pentru cei morși?
3. Implinirea, din iubire a Legii D. Roșca
4. Curățirea Bisericii
5. Un păcătos mântuit Gh. Indricău
6. Adevărata fericire I. Mihordea
7. Din cele trecute vremi I. Bătrana Voivodeni
8. Din întunecatul trecutului R. Artinian
9. Săstorul cel bun N. Gheorghită
10. Greutăți sufletesti ale predicatorului
11. Caracter creștin prin slujire E. Niculescu
12. Isuse sfânt D. Amarandi
13. Studii biblice
14. Sutura evangheliei Gh. Ghelase

DIVERSE:

- Ceasul deșteptător

- Cugelări pentru ziua Domnului

- Nu fac niciun rău

- Să fim sănătoși

- Și eu știu

- Rezultatul concursului

- Soșta redacției

Cât îți datorez, o, Doamne?

Ție-Ți mulțumesc Părinte
Și'n veci de veci de-aș mulțumi,
Mie-mi stăruie în minte
Că de-ajuns tot nu ar fi!

Căci pentru tot ce am primit,
Din cerul Tău bogat, ca dar,
N'am cuvântul potrivit,
Ca să slăvesc mărețu-Ți har.

De-aș avea al lumii aur
Ori pietre scumpe, infinit,
Și-a'ntregului pământ tezaur, —
Plătit n'ar fi ce am primit.

Oare-o rază de lumină
Si aerul cel mull dorit
Nu-i scump? — Dar flacăra divină
Ce inima mi-a încălzit?

Cum poate fi răscumpărat
Oare-un gram de sănătate,
Din care Tu mereu mi-ai dat?
Dar a Ta mare bunătate?

Cât mă costă'nțelepciunea,
Ce zi de zi mi-o dăruiești?
Oare poți plăti minunea,
Că dimineața mă trezești?

Cât să-Ți dau când terți greșeala?
Dar și'ndcă m'ai răscumpărat?
Pentru nădejdea ce nu'nșeală,
Oare cât ar fi de dat?

Pe veci datoare-Ți sunt, Părinte;
Dar pentru datoria mea
Isuse scump, Te rog fierbinte,
Iă-mi inima să fie-a Ta.

Tot ce pot să fac, o, Doamne,
E să-Ți servesc viața toată;
Căci prin iubirea Ta cea mare,
Eu sunt primită și iertată.

Sibiu Eugenia Popov

POT FI BOTEZAȚI CEI VII pentru cei morți?

Textul din 1 Cor. 15, 29, face parte din cele câteva texte mai greu de înțeles din Biblie, pe care unii l-au răstălmăcit, propovăduind o învățătură care nu este, cu niciun chip, conformă cu învățătura Evangheliei.

Mulți și-au pus întrebarea cu privire la acest text, care cuprinde expresia: „se botează pentru cei morți?” Întrebarea care se pune, pe drept cuvânt, este aceasta: Există între primii creștini obiceiul de a boteza persoane vii pentru persoane moarte, adică persoane vii (chiar necredincioase) în locul persoanelor care au murit înainte de a primi botezul?

În capitolul 15 al primei epistole către Corinteni apostolul Pavel vorbește despre **realitatea învierii și despre arătările lui Isus după înviere**. Printre învățații Iudeilor erau unii numiți **Saduchei**, care ziceau că **nu este înviere** (Mat. 22, 25; Fapte 23, 8.). Această falsă credință se strecurase și între primii creștini. „Iar dacă se propovăduiește că Hristos a înviat din morți cum zic unii dintre voi (creștini din Corint) că nu este o înviere a morților?” Având în vedere necredința în învierea morților, apostolul Pavel, potrivit cu descoperirea sa, pe care o primise dela Domnul, se străduiește să dovedească celor ce — deși botezați în Numele lui Hristos, totuși nu credeau într-o înviere a morților — că o asemenea susținere nu este în concordanță cu doctrina Mântuitorului, nici cu mărturisirea de credință a acestei tagme de creștini. **„Dacă nu este o înviere a morților, nici Hristos n'a înviat. Și dacă n'a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică și zadarnică este și credința voastră. Ba încă noi suntem descoperiți și ca martori mincinoși ai lui Dumnezeu; fiindcă am mărturisit despre Dumnezeu că El a înviat pe Hristos, când nu l-a înviat, dacă este adevărat că morții nu înviază. Căci, dacă nu înviază morții, nici Hristos n'a înviat. Și dacă n'a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în pă-**

catele voastre, și prin urmare și cei ce au adormit în Hristos, sunt pierduți. Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii! Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți. Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților”. 1 Cor. 15, 13—21.

După ce explică atât de limpede realitatea învierii lui Hristos și modul învierii celor ce au murit în Hristos, apostolul își exprimă nedumerirea cu privire la nepotrivirea cu învățătura Evangheliei a unei datine, pe care unii dintre coreligionarii săi, în Corint, o practicau ca formă, în timp ce tăgăduiau învierea.

Din textul 1 Cor. 15, 29, deci, reiese că încă de timpuriu se introdusese, de altfel contra poruncii Domnului, tradiția ca oamenii vii să se boteze ca înlocuitori pentru decedații nebotezați. Că acest obicei straniu exista între creștinii contemporani cu Pavel, o dovedește chiar întrebarea pe care o pune apostolul: **„Dacă nu înviază morții nicidecum, de ce se mai botează ei pentru cei morți?”**

Adevărul este că încă din timpul apostolilor existau oameni care se botezau în favoarea celor morți, dar care, deși executau acest cult ca formă exterioară, totuși nu credeau în învierea morților.

Dacă morții nu înviază, scria Pavel, atunci la ce folos mai întreprindeți o asemenea ceremonie religioasă în favoarea morților? O astfel de ceremonie e de prisos și fără nici un folos. Și, pentru că apostolul Pavel n'a combătut cu putere acest obicei ciudat, unii creștini și chiar învățați, au tras concluzia și au formulat falsă învățătură, că botezul înlocuitor pentru morți, adică botezarea unei persoane vii în favoarea unei persoane moarte, ar fi o regulă de credință creștină.

E de mirare, într'adevăr, că s'au găsit și se mai găsesc oameni, care ajung la o asemenea concluzie, deoarece în Evanghelia lui Hristos nu există nicio poruncă, care să

îndrituiască botezul celor vii pentru cei morți, nici nu se găsesc în Biblie făgăduințe, sau cea mai mică aprobare din partea lui Dumnezeu în favoarea unui asemenea rit. Dumnezeu cere dela fiecare ins pocăit o credință și un botez personal ca condiție de mântuire. Prin mandatul dat apostolilor, El a zis: **„Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit”**. „Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu”. Marcu 16, 15, 16; Ioan 3, 5. În executarea acestui mandat divin, ei propovăduiau clar și lămurit: **„Pocăiți-vă”**, le-a zis Petru, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh”. **„Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Isus Hristos. Toți care ați fost botezați pentru Hristos, v'ați îmbrăcat cu Hristos”**. Fapte 2, 38; Gal. 3, 26, 27.

După chiar cuvintele apostolului Pavel reiese că un astfel de rit sau de obicei nu era practicat ca regulă de credință și ca o condiție de mântuire în sânul bisericii creștine primitive, ci ca o superstiție și ceremonie stranie, în afară de Comunitatea creștină, adică în particular.

Citiți cu atenție textele 1 Cor. 15, 14, 15, 17, 19, 29, 30, și observați pronumele personal în argumentarea apostolului: **„Și dacă n'a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică, și zadarnică este și credința voastră. Ba încă noi am fi descoperiți și ca martori mincinoși ai lui Dumnezeu... În toată această argumentare Pavel vorbește cu „noastră”, „voastră”, „suntem” etc. În versetul 29 însă zice: „Astfel ce ar face cei ce se botează pentru cei morți? Dacă nu înviază morții nicidecum, de ce se mai botează ei pentru cei morți?” Aci întrebuintează pronumele personal pentru persoana a treia „ei”, adică nu „ce am face noi”, ci — „ce ar face ei”, de ce se mai botează ei pentru cei morți?”**

Dacă botezul celor vii pentru cei morți ar fi o ceremonie impusă de Domnul sau de apostoli și dacă s'ar fi practicat ca regulă generală în biserica creștină, Pavel ar fi

trebuie să zică: „Altfel ce am face noi, cei ce ne botezăm pentru morți? Dacă nu înviază morții nicidecum, de ce ne mai botezăm noi pentru cei morți!” Dar, după cum poate citi oricine, Pavel scrie: „Ce ar face cei ce se botează pentru cei morți? Dacă morții nu înviază nicidecum, de ce se mai botează ei pentru cei morți?”

Adevărul însă e că între creștinii primari existau unii care practicau botezul înlocuitor pentru cei morți, dar **ca un obicei străin de Evanghelie, ca o datină ciudată, ca un rit superstițios**, nu ca o poruncă a Domnului sau a apostolilor.

Dr. Bernhard Weiss, în Comentariul său privitor la textul 1 Cor. 15, 29., zice: „Spre încheiere apostolul Pavel face câteva aplicațiuni practice la observațiile sale. Trebuie să fi existat obiceiul chiar la aceia care tăgăduiau învierea, de a boteza persoane vii în locul rudelor decedate (moarte) nebotezate, în speranța, că acest botez le va fi de folos și că va înlocui lipsa botezului lor. Apostolul se abține de a-și exprima părerea cu privire la acest obicei superstițios, care totuși pentru alții constituia dovada unei purtări de grijă arzătoare pentru mântuirea celor iubiți decedați. El se ocupă numai spre a arăta cum negarea învierii morților vatămă cele mai sfinte sentimente creștine.

Obiceiul de a se boteza cei vii pentru cei morți s'a transplatat și în timpul apostolic și s'a menținut în uz la diferite secte și partide eretice, dar mai ales la Marcioniți, timp de mai multe veacuri. Tertulian, în scrierea sa „Despre învierea trupului”, la cap. 48 se referă la această datină și în cartea sa contra lui Marcion explică acest obicei ca fiind o imitație a sacrificiului morților, care se ținea la romanii păgâni, în luna Februarie.

Episcopul Epifaniu (mort 403 d. Hr.) raportează în scrisoarea sa „contra ereziilor”, despre Kerintieni, o sectă, care a luat naștere printr'un oarecare Kerint, în ultimul sfert al secolului apostolic.

„Suntem informați, că unii dintre ei (Kerintieni) au murit fără botez, dar că alții vii se botează în locul lor, pe numele lor, spre a nu fi osândiți în ziua de apoi, pentru că n'au primit botezul și

spre a nu cădea în puterea Creatorului lumii. În felul acesta explică unii cel puțin botezul pentru morți, despre care a vorbit apostolul în Capitolul amintit, adică 1 Cor. 15, 29.”

Crisostom, în timp ce vorbește despre Marcioniți, descrie astfel modul de executare al botezului pentru morți:

„Dacă s'a întâmplat să moară la ei un catehumen, ei ascund un om viu sub patul celui decedat, apoi pășesc în fața mortului, îi vorbesc și-l întreabă dacă vrea să fie botezat. Deoarece mortul nu răspunde, pentru că e mort, răspunde omul cel viu ascuns sub patul mortului, că dorește să fie botezat. Atunci botează pe acesta în locul celui mort și așa joacă comedia”. (Vierzigste Homilie über den 1 Korintherbrief).

Există și în timpurile noastre o asociație creștină, fondată în America de Nord, în 1830, asociația Mormonilor, care practică botezul pentru morți și ei justifică acest act în mod greșit bazându-se pe textul 1 Cor. 15, 29.

Dar nu numai unii dintre creștinii bisericii primitive botezau oameni vii în locul și în numele celor morți, dar rătăcirea merse atât de departe încât preoți și clerici creduli botezau chiar pe morți, dându-le și Sfânta Cină, în credința că botezul procură nemurirea.

Faptul că se practica acest botez al morților încă din veacul al IV-lea în diferite locuri, reiese din declarația lui Grigore din Nazianz

(mort 390 d. Hr.) Și Philastirus raportează că Katafrygienii și Montaniștii botezau pe morții lor.

Lucrul acesta e adevărat de porunca de prohibire (oprire) a Sinodului din Hippo, în anul 393 d. Hr. unde s'a luat hotărârea, canonul 4: „Să nu se dea eucharistia corpurilor neînsuflețite ale decedaților (morților) și botezul să nu se săvârșească asupra lor”. Și conciliul III din Cartagena, care avu loc la 397 d. Hr. luă o hotărâre la fel. Canonul 5.

Deci, după ce am examinat din ambele puncte de vedere textul 1 Cor. 15, 29., putem acum să tragem în mod neîndoios concluzia că apostolul Pavel, prin expresia: **„de ce se mai botează ei pentru cei morți”**, înțelegea exact ce a scris, că adică, încă de pe vremea lui existau în biserica creștină persoane care credeau că dacă moare cineva nebotezat se pot boteza persoane vii în locul și în numele lor, spre a fi totuși mântuite. Or, această ceremonie stranie nefiind în conformitate cu doctrina lui Isus Hristos, nu este valabilă, nici nu poate fi recunoscută ca mijloc de mântuire, ci trebuie privită ca un abuz ritual, ca o sfruntată erezie. Cei ce o practică se înșeală pe ei înșiși și înșeală și pe semenii lor. Condițiile de mântuire cerute de Dumnezeu trebuie îndeplinite în timpul vieții trupului. Nicio ceremonie, niciun rit religios nu mai poate mântui pe un ins după ce a încetat din viață.

Petre P. Paulini

Ceasul deșteptător

Un student care dorea să se scoale dimineața cât mai de vreme, cumpără într'o zi un ceas deșteptător. Câteva din primele zile, totul a mers bine. Dar într'o dimineață, după ce a fost trezit de soneria ceasului, se întoarse pe cealaltă parte și adormi din nou. Zilele următoare nu mai auzi deloc soneria ceasului deșteptător. Soneria îl trezi până în ziua în care el încetă să mai asculte de sunetul ei; dar din această zi ceasul nu mai folosea la nimic, cu toate că sunetul lui răsuna destul de tare,

studentul dormea ca și cum ceasul deșteptător nici n'ar suna. Dar câte mame nu sunt, care aud până și cel mai slab plâns al copilului lor în timpul somnului de noapte; și aceasta pentru că s'au obișnuit să asculte.

Tot în felul acesta se poate adormi și conștiința sau să fie făcută a fi mai sensibilă.

Dacă el se va strădui să folosească cea mai mică dojană, ea va deveni pentru el cel mai bun sfătuitor.

„Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca atunci când se va arăta El, să avem îndrăsneală, și la venirea Lui, să nu rămânem de rușine și depărtați de El”. 1 Ioan 2, 28.

Ce frumos răsună melodia acestui cuvânt: „Copilașilor”. Ne readuce în minte toată gama părții frumoase din copilăria noastră. Când mama se întorcea acasă dela ocupația ei și noi, ca copii nevinovați, îi ieșeam înainte zâmbind, fiind întâmpinați de cuvintele: „veniți copilașii mămică”. În această expresie găseam cea mai frumoasă clipă a vieții de copil. Alergam fericiți, zburdând de bucurie, ca să primim darurile ei de mamă.

Și Ioan, ucenicul iubit al lui Isus, vorbește deci: „Copilașilor”, și-i sfătuește: „Rămâneți în El până la venirea Lui”. Se naște acum întrebarea: Cum se poate înțelege aceasta în viața practică? Răspunsul ni-l dă chiar Domnul Isus: Rămâneți în Mine și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roade dela sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine, Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci, despărțiți de Mine nu puteți face nimic. Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădița neroditoare, și se usucă, apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc și ard. Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți ori ce veți vrea, și vi se va da.” Ioan 15, 4—7.

Isus ilustrează rămânerea noastră în El, prin vița de vie, care se împarte în cele două părți: butucul și mlădițele. Este vorba de o viță altoi. Dacă din această viță vom tăia o mlădiță și o vom planta alături de butuc, după trei ani de îngrijire vom putea obține același rod pe care îl aducea înainte, fiind în legătură cu butucul.

Ea rodește bine doi, trei ani, dar după aceea roada ei slăbește. În scurt timp se usucă. Ce se întâmplase? Ea își adunase toată hrana

singură, fără ajutorul butucului, prinzându-se cu cele câteva rădăcini pe care reușise a le obține din însăși vieța ei. Dar în curând rădăcina ei a fost roasă de vierme, și nefiind în legătură cu butucul se usucă. Cum se face că mlădița a căzut pradă viermelui necruțător? Nu este ea înfiptă cu rădăcinile ei în același pământ în care se află și butucul care susține pe celelalte mlădițe? Primejdia nu este aceeași și pentru una și pentru cealaltă? Cum se face că mlădița rămasă în butuc rezistă, pe când cea de lângă butuc cedează? Unde este secretul puterii celorlalte mlădițe? El nu este greu de găsit.

Mlădițele rămase în butuc nu au de luptat cu dușmanul rădăcinilor, ci numai cu cel dinafară. Butucul împreună cu rădăcinile sunt de un soi de viță rezistentă de care viermele nici nu îndrăznește să se apropie. Pe când cea răsădită alături de butuc, este de același soi atât în pământ, la rădăcină, cât și partea de afară a mlădiței, deci cu mult mai slabă decât butucul cu rădăcinile lui.

La fel stau lucrurile și în viața noastră de credință. Sunt unii creștini răsădiți alături de Isus în comunitatea Lui, fără să le poată face cineva observația că n'ar fi altoiți în Isus. Ei au o comportare bună, aduc roade și se străduiesc mereu să facă binele, adică ei își dau silința să fie o viță roditoare. Ei luptă singuri atât contra tuturor ispitelor din firea lor, cât și a ispitelor dinafară de ei.

Mulți sunt buni creștini în comunitate. Din firea lor ei sunt îndemnați să facă păcatul, dar nu-l fac pentru că nu le permite Legea. Ei aduc roade din propriile lor puteri, dar după un timp cedează firei lor neschimbate, nealtoite în Isus care este temelie credinței adevărate.

Acei numiți buni creștini care nu fac păcat din cauză că se văd împiedicați de Legea lui Dumnezeu, nu sunt altceva decât niște mlădițe răsădite alături de butuc. Aceștia nu vor putea mult timp aduce roade, ci numai până când și ultima putere proprie va fi epui-

ta este o viața de copil. La rezista ispitelor numai un anumit timp, și pe urmă cedează.

În același timp, pe calea credinței se găsesc și alți călători care sunt mereu cu fața veselă. În viața de credință, în luptă cu păcatul, aceștia nu manifestă oboseală. Ei rămân credincioși legii sfinte, fără cârtiri, sau umbre de nemulțumire. Vieța lor de credință, le este așa de ușoară și frumoasă, încât nu ar schimba-o cu nimic. Care este secretul acestei deosebiri?

„Rămâneți în El”.

„Ori cine rămâne în El nu păcătuiește” 1 Ioan 3, 6. A rămâne în Isus, însemnează a nu mai păcătui. A nu păcătui, însemnează a nu călca legea, căci păcatul este fără-delege”. Fărădelegea însemnează desordine. Deci păcatul este un fel de desordine sufletească. Ce înțelegem prin desordine? Atunci când, intrând într-o casă, găsim toată mobila în camere, dar o găsim deranjată dela locul ei, zicem că în acea cameră este desordine. Dacă dulapul, paturile, masa și scaunele, sunt toate înăuntru și la locul lor, zicem că în acea cameră este ordine.

Mulți, așa ziși buni credincioși, spun că nu fac cutare și cutare lucru, țin Sabatul, sunt foarte curați în mâncare etc. Toată mobila e în casa inimei lor, dar nu este aranjată la locul ei. Casa e nemăturată, de invidie, gelozie, egoism, ceartă, spirit de nemulțumire, găsindu-se astfel o continuă desordine în sufletul lor. Mereu ar vrea să facă ordine în casele altora, în timp ce la ei acasă nu este. Aceste suflete adesea se exprimă în cuvintele: „Om fără de păcat nu este. Așa suntem noi, supuși firi pământeste, ce să facem!” În aceste cuvinte căutându-și scuza desordinei lor sufletești.

Cuvântul spune: „Ori cine rămâne în El nu păcătuiește”. Acei care sunt în Isus, altoiți în butuc, sunt scăpați de firea lor păcătoasă.

În cereasca Impărăție, știm că nu vor intra dintre cei cu păcate, niciunul măcar! Isus a venit să ne mântuiască de firea noastră păcătoasă, și aceasta numai în El. El este butucul, iar noi mlădițele.

Prin butuc primim seva care hrănește mlădițele aducătoare de roade care rămân.

Iubirea este seva de legătură, între butuc și mlădițe. Ea este aceea ce combate rodia păcatului ce atacă frunza vieții noastre spirituale. „Dragostea nu face rău aproapei; dragostea deci, este împlinirea Legii”. Rom. 13. 10. Nu cetim, că iubirea ne va ajuta să împlinim Legea, ci că este împlinirea Legii... Deci trebuie să avem o iubire desăvârșită, față de Dumnezeu și aproapele nostru, prin care vom fi împlinitori ai Legii. Iubirea este aceea care ne transformă firea. Dacă avem iubire, atunci avem Legea în firea noastră. Unui miel nu trebuie să-i spui: nu mușca, fiindcă firea lui nici nu-l îndeamnă la aceasta. El nu trebuie să fie îmblânzit fiindcă el este deja în firea lui blând. El este blând, vieța lui este frumoasă, liniștită; el nu știe să se mânie, să facă rău, fie sub supravegherea mamei lui, sau chiar și atunci când se găsește undeva în larg. El tot miel este oriunde.

Iubirea este, deci, o ascultare desăvârșită de Legea lui Dumnezeu. Ea nu constă din a lua numai hotărârea de îndreptare, ci din a înceta să mai păcătui. Vieța fără de păcat este cea mai frumoasă vieță, plină de pace și liniște sufletească. Iubirea adevărată ușurează vieța de credință de sub jugul Legii. Ea luminează fața și transformă firea noastră pământească.

„Astfel Iacob a slujit șapte ani pentru Rahela; și anii aceștia i s'au părut ca vreo câteva zile, pentru că o iubea”. Gen. 29, 20. Înșelat de Laban în mai multe rânduri, totuși spunea Iacob, că doar, ca vreo câteva zile i s'au părut anii cei lungi, plini cu multe greutateți, și departe de casa părintească. Ce scurtase anii și ușurase greutatețile? „Fiindcă o iubea”.

Dacă de teama Legii, ai primit credința, sau cel mai mic interes te îndeamnă la aceasta, atunci ești numai un lăstar, răsădit lângă Isus, care nu mult timp va putea rezista. Nu ești în legătură cu butucul.

„Să nu datorati nimănui nimic decât să vă iubiți unii pe alții; căci cine iubește pe alții, a împlinit Legea.” Rom. 13, 8. Dar dacă în gândul tău, nutrești ură și pisă, față de fratele tău, sau aproa-

pele, dacă îl vorbești de rău, nu te simți bine că-l vezi alături de tine pe același scaun în comunitate, dacă îl disprețuești și gata oricând la ceartă, și totuși te crezi un bun creștin în comunitate, te înșeli amar. Tu nu ești o mlădiță în legătură cu Domnul Isus (butucul) ci una plantată lângă El, fără nicio legătură cu El. Vieța de creștin îți va fi apăsătoare, mereu sub porunci, pentru că iubirea Domnului Isus nu este în inima ta. Nu este o vieță mai grea decât a pocăinței din interes, fără iubire. Aceasta nu va dura decât până la uscăciune.

Imi amintesc de un suflet credincios, care a fost mișcat la invitația făcută în timpul unei predici despre jertfa cea mare de pe Golgota. La ieșire, predicatorul a fost întâmpinat de o ascultătoare cu următoarele cuvinte: „Domnule predicator, vreau să devin și eu o creștină în comunitate, prin legământ.” La aceasta a primit răspunsul: „Da, se poate, dar sunt multe sacrificii în vieța de creștin. Va trebui să fi o bună păzitoare a poruncilor lui Dumnezeu și să renunți la toate poftetele păcătoase.” Mirată, a privit persoana ce sta în fața ei, și exclamă în cuvinte rari: „Toate acestea sunt prea puține față de jertfa cea mare ce s'a adus la Golgota pentru mine”, zise femeia. „Niciodată nu voi fi în stare, să pot face atât de mult pentru Isus, cât a făcut El pentru mine, numai într'un singur pas al vieții Sale pământești.”

Iubite suflete, tu care stai în fața Legii sfinte a lui Dumnezeu, privește prin ea, către cele întâmplate pe Golgota. Primește în casa inimii tale pe Isus ce-L răstignit, dar înainte de a-L invita fă o ordine generală; curățește orice colțișor, ca Isus să se simtă bine în inima ta. Fă toate acestea împins de iubirea cea mare a lui Isus, dar numai de aceasta, și de nimic altceva. Rămânând în iubirea Lui, ajungând un lăstar în butucul cel veșnic, se împlinește cuvântul: „Dacă Mă iubește cineva va împlini cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și

vom locui împreună cu el.” Ioan 14, 23.

Domnul Isus vrea să locuiască cu tine. Este oare o favoare mai mare decât aceasta? Calcă, în iubire, pe urmele lui Isus. Fă ca fața Lui să radieze lumina bucuriei pricinuită de ascultarea ta din iubire față de Legea Lui. Nu e părinte mai fericit decât acela care-și vede copilul gata pentru orice, din iubire.

Adu-ți aminte de copilărie. Când mama avea nevoie urgentă de apă, și zicea: „Nicușor mergi, te rog, repede și adu o găleată cu apă”. „Mamă, dar chiar acum sunt tare ocupat cu jucăriile”. „Vezi Nicușor că iau nuiava”. Cu inima pe jumătate, și-ai făcut datoria, ai adus pe jumătate goală găleata și totuși a fost așa de grea.

Cu totul altfel se petrec lucrurile, când a venit mama dela târg cu o jucărie sau hăinuță, și spunea: „mergi Nicușor după apă”. De abia ai auzit cuvântul, și ai și plecat. Cu găleata plină ai sosit în două clipe, așa ca și cum nu ai fi adus nimic. Ce ușurase greutatea găleții? Bucuria unită cu iubirea ce o aveai în inimă. Iubirea ce doreai s'o manifesti cu recunoștință față de iubirea părintească. Ai făcut un lucru cu toată inima.

„Căci Domnul își întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui”. 2 Cronici 16, 9.

Iubește cu toată inima ta pe Isus ce-L răstignit; rămâi în iubirea Lui chiar atunci când firea te îndeamnă la mânie, clevetire, ceartă, ură, vorbire de rău sau invidie și toate cele asemănătoare acestora. Fiindcă numai dacă ai părăsit acestea și ai dragoste în locul lor ești un bun păzitor al Legii, altcum ea va fi un chin pentru tine.

„Și acum copilașilor, rămâne-ți în El”.

Pastor Dumitru Roșca

Curățirea Bisericii

Încă din zilele apostolilor una din problemele care a preocupat Biserica este și aceasta: Cum să se păstreze curată Biserica? Inchiiziția a fost una din soluțiile propuse cu privire la această problemă. Este un adevăr netăgăduit că inchiiziția a fost o mare nedreptate. Cei care au voit să curețe în felul acesta Biserica erau orbi deoarece — fiind vorba de Biserică — mai de grabă căutau sfat la oameni decât în Cuvântul lui Dumnezeu. Se știe că persecuțiile religioase pun întotdeauna la lucru elementele cele mai murdare și dă celor răi ocazia să câștige o mare reputație de evlavie, lăsând în totul slobod frâul naturii lor stricate.

În ceea ce privește felul în care urmează să se facă curățirea Bisericii, Biblia nu ne lasă în necunoștință. Cuvintele ei de mai jos ne vorbesc în deajuns despre aceasta: „Deci, ca unii care, prin ascultarea de adevăr, v'ați curățit sufletul prin Duhul, ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima; fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr'o sămânță care poate putrezi, ci dintr'una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac.” 1 Petru 1, 22, 23.

„Acum voi sunteți curățiți, din pricina Cuvântului pe care vi l-am spus”. Ioan 15, 3. „...Cum a iubit Hristos Biserica și S'a dat pe Sine pentru ea, ca s'o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără sbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.” Efes. 5, 25—27.

Iată dar, că ceea ce trebuie să curățească Biserica și s'o păstreze în această stare, este Cuvântul lui Dumnezeu. El singur poate face această lucrare. Când toți membrii Bisericii vor avea Cuvântul lui Hristos în inimă, ei nefăcând nimic ce n'ar fi lămurit îngăduit de acest Cuvânt, orice greutate va dispărea. Niciunul nu se poate crede deslegat de a mai asculta de acest Cuvânt pentru că unii — poate chiar majoritatea — sunt nepăsători față de învățămintele lui. Dimpotrivă, cu cât Cuvân-

tul lui Dumnezeu este mai neluat în seamă, cu atât mai mare este nevoia de a asculta de el.

Să ascultăm și instrucțiunile Domnului Isus cu privire la păstrarea curățeniei Bisericii. „Feriți-vă să nu defăimați nici măcar pe unul din acești micuți; căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururea fața Tatălui Meu care este în ceruri. Fiindcă Fiul omului a venit să mântuiască ce era pierdut. Ce credeți? Dacă un om are o sută de oi, și se rătăcește una din ele, nu lasă el pe cele nouăzeci și nouă pe munți și se duce să caute pe cea rătăcită? Și, dacă i se întâmplă s'o găsească, adevărat vă spun, că are mai multă bu-

curie de ea, decât de cele nouăzeci și nouă, care nu se rătăciseră. Tot așa, nu este voia Tatălui vostru celui din ceruri să piară unul măcar din acești micuți”, Mat. 18, 10—14.

Acesta era felul de a lucra al Domnului Hristos a cărui viață întreagă a fost consacrată mântuirii celor ce rătăcesc, dându-și viața Sa pentru ei. El a venit în lume nu ca să-i condamne, ci ca să-i mântuiască. Tot El este acela care a zis că ne trimete așa cum a fost și El trimis de Tatăl. Datorită celor ce susțin că sunt ai lui Hristos este, deci, de a lucra la salvarea celor pierduți și, în deosebi, a acelor membrii ai turmelor care s'au îndepărtat dela staul. Să ne străduim să-i salvăm urmând pilda Lui: nu prin constrângere, ci prin iubire și lepădare de sine.

UN PĂCĂTOS MÂNTUIT

*Altădată rătăcit-am pe-ale lumii largi cărări,
Cu nesățiu gustând tot felul de păcătoase plăceri;
A mea inimă lumească nu credea în legi divine.
Cine mântui-va, oare, pe un păcătos ca mine?*

*Și cuprins fui astfel, mult timp, de'ntunec des și greu,
Mă luptam, și'nvins adesea, se'ntrista sufletul meu;
Părăsit eram, și singur sufletu-mi era'ncercat.
Cum, un păcătos ca mine, să mai poată fi salvat?*

*Dar în noaptea aceea neagră ce grozav mă'nvăluia,
Auzii o voce dulce și plăcută ce-mi șoptea.
— Vocea mă trezi deodată, răscolind totul în mine: —
„Domnul poat'să mântuiască pe un păcătos ca tine”.*

*Auzind această voce minunată și duiosă
Cu-mi vorbi despre-o viață fericită și frumoasă,
Eu strigai cu înfocare: Domnul meu, te rog pe Tine;
Vino, Doamne, mântuiește pe un păcătos ca mine.*

*Și de-atunci plin de credință, neclintit și curajos,
Mă avânt mereu'nainte către cerul luminos.
A mea inimă voioasă nu mai suferă'n suspine.
Christ e-Acel ce mântuit-a pe un păcătos ca mine.*

Tr. Gh. Indricău

Adevărata fericire

Toți oamenii doresc să fie fericiți. De cum se naște un copil, se fac urări pentru fericirea lui din partea rudelor și din partea cunoscuților.

De la început Dumnezeu a dorit ca oamenii să fie fericiți, dar din cauza păcatului noțiunea de adevărată fericire s'a pierdut. Oamenii înțeleg diferit fericirea. Astfel: bolnavul dorește fericirea de a se bucura de sănătate; atletul să iasă învingător. Unii au dorit să se îmbogățească cât mai mult.

Cuvintele: „Fericire pierdută”, care au fost scrise pe mormântul unei fetițe de 6 ani, mai bine s'ar fi scris pe fruntea aceluia care n'au dorit altceva decât să se îmbogățească.

Un sătean dorea să constate dacă este cineva fericit. În scopul acesta a scris pe un afiș, pe care l-a așezat în fața grădiniței sale, următoarele cuvinte: „Dau gratis această livadă aceluia care poate dovedi sigur că este fericit”.

Toți trecătorii, după ce ceteau, treceau mai departe; dar într-o zi, unul din bogătașii din împrejurimi, citind și el afișul, s'a dus la sătean să-i dovedească că este fericit. Săteanul se uită compătimitor la el, și-i spuse: „Dacă dumneata ai fi într'adevăr fericit, n'ai râvni și la petecul meu de livadă”. Atât de puternic a fost argumentul săteanului încât râvnitorul avar a plecat rușinat.

Fericirea de pe acest pământ e ca ecoul, îți răspunde dar nu vine. Ea se mai poate asemăna cu apa din plasa pescarului. Plasa este foarte grea când începe să fie ridicată, lăsând să se creadă că e plină de pește; dar la urmă se constată că e goală.

Dar ce este fericirea? Fericirea este o stare de mulțumire sufletească deplină.

În psalmul lui David cetim: „Mulți zic: „Cine ne va arăta fericirea?” Răspunsul îl găsim tot aici: „Tu-mi dai mai multă bucurie în inima mea... Eu mă culc și adorm în pace, căci numai Tu, Doamne, îmi dai liniște deplină în locuința mea”. (Ps. 4, 6—8).

Odată, pe când Domnul Hristos vorbea norodului, o femeie fericea pe mama Lui. Dar Domnul Hristos i-a răspuns: „Ferice mai degrabă de cei ce ascultă CUVANTUL lui Dumnezeu, și-l păzesc”. Luca 11, 28.

În frumoasa predică ținută de Domnul Hristos pe Muntele Fericirilor (Mat. 5, 3—12), se găsesc și condițiunile care se cer pentru a putea ajunge la adevărata fericire.

Psalmistul David s'a exprimat astfel: „Eu zic Domnului: „Tu ești Domnul meu, Tu ești singura mea fericire”. Ps. 16, 2. Și în altă parte: „Cât pentru mine, fericirea mea este să mă apropii de Dumnezeu: pe Domnul Dumnezeu îl fac locul meu de adăpost, ca să povestesc toate lucrările Tale”. (Ps. 73, 28).

Apropiindu-ne de Dumnezeu din toată inima, după Cuvântul făgăduinții Sale, Il vom și găsi: „Mă veți căuta și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima”. Ier. 29, 13.

În Domnul Hristos avem „fericita nădejde a creștinului”. Tit 2, 13. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce în dragostea Lui, ne-a rânduit mai înainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale spre lauda Slavei Harului Său, pe care ni l-a dat în Prea Iubitul Lui”. Efes. 1, 4—5.

Dreptul de înfiere îl găsim în Vechiul Testament, confirmat în Noul Testament prin jertfa Domnului Hristos pe crucea de pe Golgota.

Tatăl nostru ceresc ne înfiază în puterea sângelui ispășitor de păcate al Fratelui nostru mai mare și Fiu al lui Dumnezeu, ISUS HRISTOS.

Aceasta ar trebui să fie cugetarea noastră zilnică, așa cum a spus înțeleptul Solomon: „Cine cugetă la Cuvântul Domnului, găsește fericirea, și cine se încrede în Domnul este fericit”. Prov. 16, 20.

ISUS este fericirea noastră. Să cugetăm la iubirea Sa, la jertfa Sa și la vieța Sa plină de sfințenie, călcând mereu pe urmele Sale.

I. Mihordea

Cugetări pentru ziua Domnului

5 Nov. Ioan 10, 11.

„Adevăratul păstor se pierde pe sine din vedere spre a săvârși faptele lui Dumnezeu. Prin predicarea cuvântului și servirea personală a oamenilor el învață a cunoaște necesitățile, grijile și trudirile lor. În conlucrarea sa cu Marele purtător de poveri, Isus, el participă la nevoile, și trebuințele lor. În această lucrare servul lui Dumnezeu, este ajutat de îngeri cerești și el însuși este instruit și luminat în adevărul care duce la mântuire.”

12 Nov. Ioan 10, 15.

„În lucrarea noastră, efortările personale pot săvârși mult mai mult decât se prețuește în general. Din lipsă de o astfel de lucrare se pierd multe suflete. Un suflet are o valoare nemăsurată. Golgota arată cât de mult prețuește El un suflet. Cel câștigat pentru Hristos va ajuta la câștigarea altora și poate, prin aceasta răspândi mereu binecuvântare și mântuire.”

19 Nov. 1 Ioan 2, 14.

„La o astfel de chemare nimeni n'ar trebui să tindă după plăceri sau după o viață tihnită pentru sine. Salvarea sufletelor ar trebui să fie motivul tuturor faptelor lor. În puterea dată de Dumnezeu, copiii Săi trebuie să se ridice cât mai sus, cântărindu-și bine pașii, și ținând seama că pe calea pe care ei merg acum vor apuca și alții în urma lor.”

26 Nov. I Cor. 3, 9.

„Cei ce se consacră unei lucrări atât de sfinte trebuie să folosească toate puterile lor spre a o duce la îndeplinire. Dumnezeu a încredințat fiecăruia daruri pe care ei trebuie să le încredințeze în serviciul Său. El a dat fiecăruia lucrarea Sa și dorește ca orice însușire să fie dezvoltată spre mărirea Sa.”

Din cele trecute vremi

Fapta aceluia care oprește pe un semen al său să-și practice religia, ori a aceluia care constrânge pe altul să practice o religie în care nu crede, nu poate fi calificată altfel decât tiranie religioasă. O astfel de tiranie, într'adevăr, nu arareori indignează sufletele celor conștienți de faptul că Dumnezeu a înzestrat pe om cu libertate de voință. Nu demult, noi adventiștii de ziua a șaptea am avut prilejul să facem cunoștință cu odioasa tiranie religioasă. Nu ne despart decât câțiva ani de vremea când noi am fost crunt persecutați aici la noi în țară. Este vorba de epoca de tristă amintire a dictaturii ce a precedat memorabila zi de 23 August 1944. Mulți dintre coreligionarii noștri au suferit, în această vreme, martiriul, din pricina credinței ce le era atât de scumpă. Batjocura, bătaia, schingiuirea, condamnarea la închisoare: iată care a fost, în acea vreme, partea multora din rândurile noastre. Când scriu aceste rânduri, am în fața mea un tabel cu parte din numele coreligionarilor noștri care, în scurtul timp de 2—3 ani, au fost condamnați cu toată asprimea pentru credința lor religioasă. Sunt mulți. Sunt câteva sute. Sunt atât bărbați cât și femei, atât tineri cât și bătrâni. Aruncând o privire scrutătoare pe acest tabel se pot observa următoarele: unsprezece frați au fost condamnați la moarte și confiscarea averii; nouă (dintre care șase bărbați și trei femei) au fost condamnați la câte 25 ani muncă silnică fiecare; douăzeci și șapte (dintre care 15 bărbați și 12 femei) au fost condamnați la câte 10 ani închisoare corecțională fiecare; doi frați au fost condamnați la câte 8 ani închisoare fiecare; cincizeci și cinci (din care 44 bărbați și 11 femei) au fost condamnați la câte 5 ani închisoare fiecare. Restul, de pe tabel, câteva sute la număr, au fost condamnați la pedepse sub cinci ani. De ce au fost trimiși în temniță cei câteva sute de adventiști de ziua șaptea? Au săvârșit ei fapte potrivnice cu legile țării? Nicide-

cum! Toți, până la unul, au fost condamnați pentru credință, scumpa lor credință religioasă. Tuturor li s'a cerut să dea declarații că își părăsesc credința adventistă și că trec la altă religie pe care nu o împărtășeau. Dar ei au spus cu hotărâre: nu putem. Refuzul lor a avut drept consecință, condamnarea. Ei ar fi putut să evite orice condamnare, dacă s'ar fi lăsat înduplecați de cei care depuneau mare stăruință să-i determine a da declarații de lepădare. De fapt procesul era foarte scurt. Președintele puneă întrebarea: Te lași de credința adventistă? — Dacă cel întrebant răspundea afirmativ, era achitat de îndată. Dimpotrivă, dacă spunea că nu înțelege să-și părăsească credința lui religioasă, era condamnat imediat și fără nicio milă.

În scurtul răstimp de 2—3 ani, sute de coreligionari au luat drumul temnițelor. Neasemuit de mari și grele au fost suferințele trupesti și sufletești pe care au trebuit să le suporte toți cei întemnițați. Acolo, în închisori, ei au fost obiectul a tot felul de batjocuri și maltratări. Acasă, gospodăriile lor se ruinau în lipsa unor purtători de grijă, căci, nu arareori, toți membrii familiei în stare să muncească se găseau încarcerati. Cu toate acestea ei n'au dat înapoi. Descurajarea n'a putut pune stăpânire pe inimile lor. Cu resemnare și cu încredere în Dumnezeu au suportat toate nedreptățile, amintindu-și de povața cea atât de folositoare care zice: „Să nu vă părăsiți încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire. Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu să puteți căpăta ce v'a fost făgăduit.” Ebr. 10, 35—36. Ei nu s'au întristat din pricina încercării abătute asupra lor, nu s'au ferit de batjocurile cu care i-au copleșit oamenii și nu s'au rușinat de pedepsele nemeritate care li s'au aplicat, căci cunoșteau, cuvântul mângâietor al apostolului Petru, care în cea dintâi epistolă a sa scrie: „Prea iubiților, nu vă mirați de încercare de foc din mijlocul

vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi: dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți la arătarea slavei Lui. Dacă sunteți batjocoriți pentru numele lui Hristos, ferice de voi! Fiindcă Duhul slavei, duhul lui Dumnezeu, Se odihnește peste voi. Nimeni din voi să nu sufere ca ucigaș, sau ca hoț, sau ca făcător de rele, sau ca unul care se amestecă în treburile altuia. Dimpotrivă, dacă suferă pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta.” I Petru 4, 12—16. De asemenea, coreligionarii noștri din temnițe cunoșteau marele adevăr descoperit de apostolul Pavel în cea de a doua epistolă a sa către Timotei... (3, 12) când arată că „toți cei ce voesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigoniți”.

Ispitele s'au abătut asupra lor și în vremea când se găseau întemnițați. Li s'a oferit grațierea cu condiția de a da declarație că trec la „religia de Stat”. Dar nu s'au lăsat înduplecați nici de data aceasta. Au respins cu hotărâre încercările celor care voiau să-i abată de pe calea dreaptă. Au călcat astfel pe urmele martirilor de odinioară. Sub domnia reginei Maria a Angliei un credincios cu numele de Hooper a fost condamnat la moarte pe rug pentru credința sa. Un înalt slujbaș a încercat să-l înduplece a-și renega credința și i-a vorbit astfel: „Vieța este dulce, moartea este amară.” Hooper a răspuns: „Vieța veșnică este și mai dulce, iar moartea a doua este și mai amară. Eu am ajuns aici și voi suporta moartea cu resemnare, fiindcă nu vreau să tăgăduiesc adevărul pe care l-am mărturisit.” Când a fost așezat pe rug, i-a pus în față o cutie în care se găsea actul de grațiere al reginei, pentru cazul când ar fi consimțit să-și renege crezul religios. Dar neînfricatul martir a strigat: „Dacă vă este drag sufletul meu, luați această cutie din fața ochilor mei!”

În luna Mai a anului 1943, unui frate predicator, condamnat la 25 de ani muncă silnică, i s'a prezentat preotul penitenciarului cu o telegramă dela Direcția Generală a penitenciarelor în care se arăta

că toți așa zișii sectanți care dau declarație că trec la „religia de Stat”, vor fi grațiați. Preotul a făcut și fratelui nostru propunerea de a folosi această ocazie spre a-și redobândi libertatea cea atât de scumpă tuturor. Dar fratele predicator a respins categoric propunerea.

Memorabila zi de 23 August 1944 a adus o schimbare a situației. Fratele predicator amintit mai sus și toți ceilalți coreligionari care la acea dată se găseau întemnițați, au fost puși în libertate. Astăzi lucrurile au cu totul altă înfățișare. Credincioșii adventiști de ziua șaptea nu mai sunt constrânși de nimeni să dea declarații cum că își reneagă credința. Astăzi nu se găsește niciun adventist de ziua șaptea condamnat pentru că nu vrea să îmbrățișeze „religia de Stat.” O lege nouă, (publicată în Monitorul Oficial Nr. 178 din 4 August 1948) care nu face deosebire între diferitele culte existente, a venit să așeze regimul cultelor religioase pe baze mai drepte. „Oricine poate să aparțină oricărei religii sau să îmbrăți-

șeze orice credință religioasă”, spune această lege. (art 1). De asemenea ea mai arată că „nimeni nu poate fi urmărit pentru credința sa religioasă sau pentru necredința sa”. (art 3). Noi adventiștii de ziua șaptea avem garantată astăzi libertatea de manifestare religioasă pe baza legii Nr. 407 publicată în Monitorul Oficial Nr. 126 din 3 Iunie 1946.

Această lege ne-a pus pe picior de egalitate cu celelalte culte mai vechi.

Să fim recunoscători față de Cărmuirea țării noastre care a elaborat o legislație cu sănătoase principii de libertate și egalitate religioasă. Mai presus de toate însă să ne arătăm demni de acest binecuvântat dar al libertății religioase, folosindu-l numai spre binele comun și să avem pururea înaintea ochilor noștri povăța apostolului Petru care zice: „Purtați-vă ca niște oameni slobozi, fără să faceți însă din slobozenia aceasta o haină a răutății, ci ca niște robi ai lui Dumnezeu.” I Petru 2, 16.

Ion Bătrâna Voivodeni

Din întunerecul trecutului

Veacurile trecute au lăsat în urma lor o istorie ale cărei pagini sunt pline de nedreptăți, de cruzimi și de fapte care sunt o rușine pentru neamul omenesc.

În anul 1523, în Țările de Jos, doi tineri creștini, care primiseră adevărata credință a Domnului Hristos, au fost arestați, legați în lanțuri și trimiși la Bruxelles. Închizitorii, care totdeauna au persecutat pe cei ce voiau să se scuture de jug și nedreptăți, au început să-i întrebe:

— Retrageți susținerea voastră că preoții nu au puterea să ierte păcatele, și că această putere aparține numai lui Dumnezeu?

— Nu, răspunseră cu statornicie cei doi arestați, nu retragem nimic. Noi nu vom tăgădui Cuvântul lui Dumnezeu; mai curând vrem să murim pentru credință.

La toate celelalte întrebări au răspuns la fel.

Iată și cea din urmă întrebare:

— Recunoașteți că ați fost amăgiți?

— După cum apostolii nu au fost amăgiți de către Domnul Hris-

tos, tot așa nici noi nu am fost amăgiți, deoarece învățătura e aceeași, răspunseră tinerii. După o scurtă consfătuire, închizitorii se pronunțară.

— Vă declarăm eretici, meritând să fiți arși de vii, și vă predăm autorităților laice.

În ziua executării cei doi tineri, legați în lanțuri, urmați de executori, de cei patru închizitori și de o mare mulțime de oameni, au fost conduși la locul lor de ardere. Când au ajuns aci, tinerii martiri au privit cu liniște stâlpul de care urmau să fie legați. Statornicia lor, evlavia lor, precum și vârsta lor au smuls lacrimi dela toți cei de față, până și dela închizitori. După ce au fost legați, preotul spoveditor s'a apropiat de ei și le-a zis:

— Vă întreb, încă odată, dacă vreți să primiți credința creștină. Martirii au răspuns:

— Noi credem în Biserica Creștină și nu în biserică voastră.

S'a lăsat să mai treacă încă o jumătate de oră. Inchizitorii sperau că gândul unei morți așa de

grozave va intimida pe tineri. Dar aceștia, singurii liniștiți în mijlocul mulțimii turburate, cântau psalmi, și oprindu-se din când în când, spuneau cu îndrăsneală:

— Noi vom muri pentru numele Domnului Hristos.

— Intoarceți-vă, întoarceți-vă, le-au strigat închizitorii, căci dacă nu, veți muri în numele diavolului.

— Nu, au răspuns martirii, noi vom muri ca creștini pentru adevărul Evangheliei.

Lemnele au fost aprinse, și în timp ce flăcările urcau încet în sus, o pace cerească le-a umplut inimile. Unul din cei doi tineri, a spus mulțimii: Mi se pare că mă culc într'un pat de trandafiri.

Ora solemnă sosisese. Moartea era aproape. Deodată cei doi martiri au strigat cu voce tare: O, Doamne Isuse, Fiul lui David, ai milă de noi! După aceea au început să repete cu solemnitate crezul apostolilor. În acest timp flăcările au ajuns la ei și au ars mai întâi legăturile care îi ținea legați de stâlp. Unul din ei profitând de deslegare, a îngenunchiat în mijlocul flăcărilor, și împreunându-și mâinile, strigă: Doamne Isuse, Fiul lui David, ai milă de noi! Flăcările au început să-i ardă din toate părțile. Vocea lor a mai fost auzită încă odată din mijlocul focului în cuvinte de laudă și mulțumire și după aceea s'a așternut tăcerea. Nu se mai auzea decât trozniturile lemnelor care se consumau cu repeziciune. Când focul s'a terminat și flăcările s'au stins, din cei doi martiri nu mai rămăsese decât cenușa lor.

Era în ziua de 1 Iulie 1523.

R. Artinian

A trăi fără a lucra

Acei care cred că pot să-și păstreze viața creștină așteptând să primească binecuvântările lui Dumnezeu, fără să facă nimic pentru ei înșiși, nu fac altceva decât să încerce să trăiască fără să muncească. Această metodă nu reușește mai mult în domeniul spiritual decât în cel material: inactivitatea atrage după sine pierrea. Acela care se va abține să nu se servească de piciorul său, se va vedea în curând în imposibilitate de a-l mai mișca din cauza atrofierii (slăbirii).

Păstorul cel bun

„Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își pune sufletul pentru oile sale.” Ioan 10, 11.

Prin aceste cuvinte, Domnul Hristos se compară pe Sine cu un păstor de oi. Dar cu un păstor ale cărui oi sunt ale lui și nu ca unul tocmit, ci ca unul care își cunoaște bine oile. Un adevărat păstor își cunoaște oile pe nume. Le cunoaște pentru că el însuși le paște, le adapă, le îngrijește și le apără de primejdii. Vara prin arșița soarelui, sau iarna prin frigul cel mare, pe vreme bună sau pe vreme rea, păstorul cel bun nu se desparte de oile sale. Când fiarele sălbatice ar voi să le răpească, păstorul cel bun își pune în primejdie chiar viața pentru oile lui.

Iacob și David stau înaintea noastră ca buni păstori de oi. Când Iacob a venit la Laban avea cu sine doar un toiag. A păstorit foarte bine oile socrului său. În tinerețea sa, David a păstorit oile tatălui său, cu atâta grijă că nu a pierdut nici un miel. Pe unele din ele le scăpa chiar din gura leului sau a ursului punând pentru aceasta în primejdie chiar viața sa. Aceste calități au făcut ca el să fie un păstor după inima lui Dumnezeu, și care l-au recomandat apoi să fie chemat ca păstor al lui Israel.

„După cum un păstor pământesc cunoaște oile sale, așa cunoaște păstorul divin turma Sa. În pilda despre oaia cea pierdută păstorul merge pe câmp să caute oaia care n'a ieșit la numărătoare. Când a băgat de seamă că îi lipsește o oaie el nu a stat nepăsător și nu s'a mulțumit cu cele nouăzeci și nouă de oi în staul. Nu i s'a părut osteneală prea mare ca să meargă să o caute pe cea pierdută. Nici nu s'a gândit că ea s'ar putea întoarce singură în staul. Ci îndată ce păstorul a observat că-i lipsește o oaie l-a cuprins grija și teama. A lăsat pe cele nouăzeci și nouă în staul și s'a dus după cea pierdută... Oricât de întunecoasă și de furtunoasă ar fi noaptea, și calea oricât de primejdioasă și nesigură, oricât de multe dificultăți și greutăți ar fi legate de această căutare, el nu are răgaz până ce oaia pierdută nu e găsită.

Cel mai ușor strigăt al ei pe care îl aude încă din depărtare îi ușurează calea și căutarea. Urmând după glasul auzit, el urcă înălțimile cele mai stâncoase, merge chiar cu primejdia vieții și o caută până o găsește. Iar când a găsit oaia cea pierdută, nu cumva el strigă la ea și îi poruncește să-l urmeze? O amenință, o bate sau o mână înaintea sa întristat de ostenele și de teama pricinuită din cauza ei? Nicidecum; ci el o pune pe umerii săi cu blândețe. Dacă e lovită și rănită, el o strânge în brațele sale, alăturând-o cât mai mult de pieptul lui, pentru ca din căldura propriei lui inimi ea să primească viață. Așa se întoarce la turmă plin de bucurie că nu a căutat în zadar.

Mulțumim lui Dumnezeu că Domnul a pus înaintea ochilor noștri, nu tabloul unui păstor care se întoarce trist, fără oaie. Pilda nu vorbește despre nereușită, ci despre succes și bucurie în regăsirea ei. În aceasta avem garanția divină că nici măcar o singură oaie rătăcită de staulul lui Dumnezeu nu este neglijată sau lăsată fără ajutor. Pe oricine vrea, Hristos îl poate scoate din desigurul de mărăcini al păcatului.

„Și după ce a venit acasă cheamă prietenii și vecinii, zicându-le: bucurați-vă împreună cu mine, că mi-am găsit oaia cea pierdută.”

Tot așa se întâmplă când un păcătos pierdut în păcate, este găsit și adus la staul de către bunul său păstor. Atunci cântări de mulțumire se aud pe pământ și la fel se întâmplă și în ceruri. „Astfel va fi bucurie în cer pentru un păcătos care se pocăiește mai mult decât pentru nouăzeci și nouă de drepti care nu au nevoie de pocăință”. Luca 15, 6. 7.

Prin oaia pierdută Domnul Hristos reprezintă nu numai pe fiecare păcătos în parte, ci pe toți cei ruinați de păcat. De aceea El părăsi lumea de sus, cea fără de păcat, adică pe cele nouăzeci și nouă care îl iubeau și veni pe pământ ca să fie: „străpuns pentru păcatele noastre”, și „sdrobit pentru fărădelegile noastre”. Isa. 53, 5. Dumnezeu se dădu pe sine însuși, în Fiul Său, pentru ca să aibă înapoi oaia ce se pierduse.

Domnul Hristos spune: „Cum M'ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume”. Pe fiecare suflet răscumpărat prin sângele Său, Domnul Hristos îl cheamă în numele Său la lucru, pentru salvarea celor pierduți.

Prima lucrare cu care Domnul a însărcinat pe Petru după înviere, a fost aceasta: „Paște mieluseii Mei.” În această lucrare de păstorie urma să-și dovedească Petru ucenicia și servirea sa mai departe față de Domnul. În întrebarea pe care Domnul o pune lui Petru este arătată și condiția adevăratei serviri. „Petre, Mă iubești?” Aceasta este partea esențială în lucrarea de servire. Chiar dacă Petru ar fi posedat toate calitățile, totuși fără iubirea lui Hristos el nu ar fi putut deveni un lucrător credincios pentru Domnul. Cunoștințele, elocvența și zelul nostru sunt de mult folos în lucrarea cea bună, dar fără iubirea lui Isus în inimă, lucrarea evanghelistului nu va avea prea mult succes.

Oaia cea pierdută de turmă este făptura cea mai lipsită de ajutor. Ea trebuie căutată, căci ea nu poate găsi calea ce duce înapoi la turmă. Tot așa se întâmplă și cu sufletul care calcă Legea lui Dumnezeu; el este tot așa de neputincios ca și acea oaie care nu poate găsi calea ce duce înapoi la staul, dacă iubirea divină n'ar fi intervenit pentru salvarea ei. Cu câtă grijă și stăruință ar trebui să meargă un copil al lui Dumnezeu în căutarea celor ce-i sunt dragi. Cu câtă voioșie ar trebui să suporte el tăgăduirile de sine, greutățile și lipsurile?

Adevăratul păstor se uită pe sine spre a săvârși faptele lui Dumnezeu. Prin predicarea cuvântului și servirea personală el învață a cunoaște necesitățile, grijile și trudirile oilor sale. În această lucrare, servul lui Dumnezeu, este ajutat de îngeri cerești, și el însuși este instruit și luminat de adevărul care duce la mântuire.

N. Gheorghijă

Greutăți sufletești ale predicatorului

Ocaziile favorabile pentru deprimări, pot fi rezumate în felul următor. Prima dintre ele trebuie să amintească ora marelui succes. Când, în sfârșit, o dorință mult așteptată este împlinită, când Dumnezeu a fost mult onorat prin mijloacele noastre și a fost atinsă o mare biruință, atunci suntem dispuși la deprimare. Se poate aștepta ca în mijlocul favorurilor deosebite, sufletul nostru să-și ia zborul spre înălțimile extazului și să se bucure cu o bucurie nespūsă, dar, în general, lucrurile stau altfel. Domnul, adesea își apără pe slujitorii Săi de primejdiile înălțării peste biruință; El cunoaște că puțini din ei pot suporta o asemenea încercare și de aceea amestecă paharul lor cu amărăciuni.

Priviți pe Ilie după experiența cu preoții lui Baal și după ce ploaia a potolit pământul însetat. Pentru el nu e nicio notă de mulțumire de sine, nici mândrie de cuceritor în haine de biruință; el fuge de Isabela, și simțind revulsia mării sale excitări, se roagă ca să moară. El, care n'avea să vadă niciodată moartea, suspină după odihna mormântului. Natura omenească nu poate suporta asemenea încordare adusă de biruințele cerului; urmează neapărat și reacția. Excesele de bucurie sau excitare trebuie să fie plătite cu deprimările care le urmează.

Susținut în mod tainic, Iacob se putu lupta toată noaptea, dar în zorii zilei trebui să schiopăteze și biruința să fie pierdută, căci altfel s'ar fi lăudat peste măsură. Pavel a putut fi luat până la al treilea cer și să audă lucruri de nespūs, dar urmarea trebui să fie un țepuș în coastă, un sol al Satanei pentru a-l înțepa.

Să încercăm să ne lăsăm prinși de o redeșteptare; să ne lăudăm în succesele de câștigare de suflete, și pe dată am fi ca pleava luată de vânt, dacă disciplina harului nu ar sfârâma vasul măririi noastre deșarte aruncându-ne naufragiați, goi și pierduți pe Stânca veacurilor.

La o asemenea întristare ne mai

putem aștepta și atunci când lucrarea pe care o săvârșim este neîntreruptă. Arcul nu poate sta mereu încordat fără să ne temem că se va rupe. Odihna este tot atât de necesară pentru creier, cum este somnul pentru corp. Sabatele noastre sunt zilele noastre de lucru, și dacă nu ne odihnim în vreo altă zi, vom cădea. Chiar și pământul trebuie să se odihnească, și să-și aibă Sabatele sale; tot așa ar trebui să avem și noi! De aci se poate vedea înțelepciunea și mila Domnului, când spuse ucenicilor Săi ca să meargă departe „într'un loc pustiu” și să se odihnească.

O mică pauză pregătește mintea pentru o slujbă mai mare în cauza cea bună. Pescarii trebuie să-și cârpească mrejele lor, iar noi trebuie să înlocuim lipsurile din mințile noastre și să punem mașinaria noastră în ordine pentru serviciile viitoare.

O lovitură tare îl aruncă adesea pe slujitor foarte jos. Fratele pe care s'a pus foarte multă încredere, cedează adesea ispitei. Iuda și-a ridicat călcâiul împotriva omului care avea încredere în el, și inima predicatorului slăbește pentru un moment. Cu toții suntem prea dispuși de a lua ca ajutor un braț de carne, și acestei înclinații se datoresc multe din necazurile noastre. Tot așa de copleșitoare este lovitura când vreun membru iubit și onorat cedează ispitei și desonorează sfântul Nume cu care a fost numit. Lucrurile acestea fac ca predicatorul să dorească pustietatea unde să-și poată ascunde capul pentru totdeauna și să nu mai audă batjocurile celor nelegiuiți.

Zece ani de lucrare nu ia așa de mult din viața noastră, cum ia numai în câteva ore prezența lui Ahitofel trădătorul, sau a lui Dima apostaziatul.

Încercările unui slujitor nu sunt puține, și când unele ca acestea sunt cauzate de credincioși nerecunoscători, sunt mai greu de suportat decât atacurile necredincioșilor recunoscători.

Picăturile repetate tocesc chiar

piatra, și sufletele cele mai viteze simt chinul întristător repetat. Dacă la acestea toate se mai adaugă și boala soției sau moartea unuia dintre copii, dacă la observațiile lipsite de generozitate ale ascultătorilor se mai adaugă și împotrivirea diaconilor și răceala membrilor, atunci ca și Iacob, suntem gata să strigăm: Toate aceste lucruri sunt împotriva mea.

Când David s'a întors la Tiglac și a găsit cetatea arsă, bunurile jefuite, femeile duse, și pe oamenii săi gata să-l omoare cu pietre, citim despre el: „Dar David s'a îmbărbătat, sprijinindu-se pe Domnul, Dumnezeul său”, și a fost bine pentru el că a putut să facă așa, pentru că ar fi căzut în disperare dacă nu ar mai fi crezut că va vedea bunătatea Domnului pe pământul celor vii. Când întristările se adună, ele își măresc greutatea una alteia, și asemenea unei bande de tâlhari nimicesc liniștea noastră. Când valurile continuă unele după altele, obolesc chiar pe înnotătorul cel mai bun.

Răul acesta vine asupra noastră câteodată când noi nu știm de ce, și atunci ne e mai greu să scăpăm de el. Depresiunile fără de cauză nu trebuiesc judecate, după cum nici harpa lui David nu le-ar fi putut izgoni cu melodiile sale plăcute. După cum nu te poți lupta cu ceața, tot așa nu te poți lupta cu această nefericire fără de formă și nedefinită și totuși atotacoperitoare.

Succesele neîntrerupte și bucuria noastră continuă în aceste succese e mai mult decât ar putea suporta slăbitul nostru cap. Sfatul este ca aceia care sunt onorați de către Domnul lor în public, să-și facă obiceiul de a îndura în taină o pedeapsă, sau să poarte o durere particulară, căci dacă nu, în vreun fel oarecare se va înălța și vor cădea în cursele diavolului. Cât de des numește Domnul pe Ezechel „fiul omului”. În mijlocul avântului către splendorile cele nespuse, chiar când cu un ochiu neîntunecat este întărit ca să primească slava strălucitoare, cuvântul „fiul omului” îi revine în ureche, liniștind inima care altfel ar fi putut să fie otrăvită de onoarea care i se dăduse.

Prin toate prăbușirile servilor

(Continuare la pag. 12)

CARACTER CREȘTIN PRIN SLUJIRE

Și Eu sunt totuși în mijlocul vostru ca cel ce slujește".
Luca 22, 27.

Sarcina cea mai importantă care revine Bisericii Domnului Hristos este de a forma caractere printre mărturisitorii credinței creștine, căci „adevărata educație nu nesocotește valoarea cunoștinței în cele ale științei sau literaturii; dar mai sus decât cunoștința, ea prețuiește puterea, ... mai sus de însușirile intelectuale, caracterul”. „Lumea are nevoie de oameni în care talentul este călăuzit de principii de neclintit.”

Ori, tocmai ca să ajungem la formarea caracterului ca credincioși ai Bisericii Sale, Dumnezeu ne dă prilejul cel minunat de a veni în ajutorul celor lipsiți, bolnavi și suferinzi. Ei trebuie să fie îngrijiți așa cum i-ar îngriji Domnul. „În felul acesta Dumnezeu îndepărtează zgura și curăță aurul, dând naștere la acea prelucrare a inimii și a caracterului de care avem nevoie.”

Existența celor care au nevoie de asistența noastră, departe de a fi considerată ca o povară apăsătoare, trebuie privită ca o binecuvântare căci în felul acesta Domnul ne pune la încercare pentru a ne da noi seama de ceea ce se află în inima noastră. „El nu este legat de noi ca să-I dăm banii, timpul sau munca noastră. Dar Biserica are înaintea Lui un mare preț. Ea este caseta care cuprinde pietrele Lui prețioase, staulul care cuprinde turma Lui și dorința Lui este să o vadă fără pată și fără cusur sau ceva de felul acesta. El se simte atras față de ea cu o iubire care nu poate fi numită. Pentru motivul acesta El ne-a dat prilejuri să lucrăm pentru El și El primește lucrările noastre ca semn de iubire și credincioșie față de Sine.”

„Dar dacă lucrarea de a ajuta celor lipsiți apare ca o binecuvântare pentru zidirea propriului nostru caracter creștin, nu sunt de desconsiderat metodele de aplicat în exercitarea operelor de asistență creștină. Pentru aceasta

„trebuie să cerem înțelepciune dela Dumnezeu, deoarece El știe mai bine cum să aibă grijă de fapăturile lucrate de El. Unii dau, fără să se îngrijească, la oricine le cere ajutor. Aici greșesc. Când vrem să dăm ajutor celor nevoiași trebuie să fim băgători de seamă să le dăm ajutorul adevărat. Unii, dacă sunt ajutați, vor stăruia să rămână în starea aceea ca să aibă nevoie de ajutor. Câtă vreme își dau seama că au de unde primi ajutor nici nu încearcă să se ajute singuri. Dacă sacrificăm pentru unii ca aceștia timp și grijă se prea poate ca noi să încurajăm lenea, nepăsarea, extravaganța și necumpătarea.”

„Când dăm la săraci să ne întrebăm: „Nu cumva încurajez ispita? Ajut acestora sau le dăunez? Nici un om care e în stare să-și câștige pâinea nu are drept să depindă de alții.”

Bunul Dumnezeu să dispună inimile noastre pentru participarea la lucrarea în favoarea celor lipsiți, bolnavi și suferinzi din comunitățile noastre în felul indicat de El, spre mângâierea celor în nevoie, dar și spre binecuvântarea propriilor noastre caractere.

Emilian Niculescu

GREUTAȚI SUFLETEȘTI (urmare dela pag. 11)

Săi, Dumnezeu este glorificat, pentru că ei ajung să-L preamărească, când El din nou îi așează pe piciorarele lor, și chiar când sunt prosternuți în țărână, credința lor încă îl mai laudă. Ei vorbesc cel mai bine despre credincioșia Sa, și sunt cei mai bine întăriți în iubirea Sa. Asemenea oameni maturizați sunt unii din predicatorii mai în vârstă, care n'ar fi ajuns aci dacă n'ar fi fost goliți ca niște vase și dacă n'ar fi făcuți să vadă propria lor goliciune și vanitatea tuturor lucrurilor lor din jurul lor.

Lecția înțelepciunii este aceea, de aceea nu fii îngrozit de turburarea sufletului. Nu o socoti ca un lucru străin, ci ca o parte din experiențele obișnuite ale slujitorului. Dacă puterea deprăimării este mai mare decât cea obișnuită nu gândi că totul este isprăvit în ceea ce privește folosirea ta. Nu-ți părăsi încrederea, pentru că ea va avea o mare răsplătire. Trăiește zi cu zi și oră cu oră. Nu-ți pune încrederea în simțiminte sau dispoziții. Alege mai bine un gram de credință decât o tonă de excitație.

Prelucrare

Isuse sfânt

*Isuse sfânt și prea iubit,
Desăvârșit în strălucire;
In ceruri sus ești proslăvit,
Căci îngerii Iți dau mărire.*

*Ca Fiu de om pe-acest pământ,
Ai coborât de sus din ceruri;
Ai coborât jos în mormânt,
De moarte să ne scapi de-a-pururi.*

*Tu ai purtat umil și blând
A' noastre chinuri și păcate;
De fericire'n cerul sfânt,
Făcându-ne și nouă parte.*

*In suferințe de nespus
Când chinuit prin apăsare,
Nici, măcar, gura n'ai deschis...
Le-ai dus pe toate cu răbdare.*

*Căci Tu, Isuse, ai plătit,
Cu sfânta-Ți viață nepătată,
Prețul cel mult neprețuit,
Pentru porunca cea călcată.*

*Asupra morții și păcat
Tu ești acum Biruitorul;
Prin jertfa-Ți sfântă-ai împăcat,
In veci pe om cu Creatorul.*

*De Tine'n viață-a asculta
Mereu ajută-mi Tu și mie;
Ca'n sfântă împărăția Ta,
Și eu să-Ți cânt în veșnicie.*

București Dumitru Amaran

Ioan începe să predice

Matei 3, 17.

Sosise timpul ca Ioan, fiul lui Zaharia și al Elisabetei, să facă lucrarea pe care Dumnezeu i-o încredințase a o împlini. Cuvântul lui Dumnezeu veni la el în pustia unde trăia și-l îndemna să meargă în toată țara și să pregătească pe oameni în vederea venirii lui Isus.

„Ați fost la Iordan?” întrebau oamenii la Ierusalim cum și în toată Palestina. „Ați auzit pe profetul care predică în pustie?”

Mari mulțimi de oameni se adunau în pustie pentru a auzi pe Ioan la râul Iordan. Mulți dintre ei gândeau că el era unul dintre profeții din timpurile Vechiului Testament, și care ar fi înviat, căci ca și acei profeți, Ioan purta hainele aspre ale pustiei.

Profeții prezisese despre venirea lui Hristos, însă oamenii gândeau

că Hristos va veni într-o zi foarte depărtată, deci nicidecum în vremea lor. Ioan spunea că Mântuitorul avea să vină chiar atunci. Toți oamenii erau foarte mult turburați.

Oamenii umblau prin pustie căutând pe Ioan. Diferiți oameni, și mai mari ai poporului, veneau cu carul sau pe cămile. Preoții, cei mândri veniră împreună cu slujitorii lor. Sutașii veneau împreună cu ostașii lor.

În atelierul de dulgherie din Nazaret oamenii începură să vorbească despre glasul din pustie. Isus ascultă și înțelese că li venise timpul când să-și înceapă marea lucrare ca Fiul al lui Dumnezeu.

În timp ce predica la Iordan și boteza pe oameni, Ioan văzu pe Isus venind prin mulțime. El nu mai văzuse pe Isus mai înainte, cu toate că era vărul Lui, însă Ioan înțele-

sese că acest Om era Cel fără de păcat a cărui cale o pregătea el.

Isus Se coborî la apă spre a fi botezat de Ioan. Ioan zise: „Eu am trebuință să fiu botezat de Tine. De ce vii Tu la mine?”

Răspunzându-i, Isus îi zise: „Lasă-Mă acum, căci așa se cade să împlinim orice neprihănire”.

Isus știa că, deși El nu păcătuesc niciodată și nu avusese nevoie să fie botezat, totuși El trebuie să dea un exemplu pentru toți care aveau să-L urmeze.

Ioan conduse pe Isus, Mântuitorul, la apă în râul Iordan și-L cufundă în apă. De îndată ce ieși din apă, Isus Se plecă în rugăciune pe malul râului. Cerurile erau deschise. O lumină căzu pe Isus, și deasupra Lui se coborî ca o formă de porumbel o strălucire de lumină din cea mai curată.

Din cer se auzi o voce spunând: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care îmi găsesc plăcerea”. Botezul lui Isus însemna începutul lucrării Sale pe pământ. (Mat. 3).

SATANA INCEARCĂ SĂ FACĂ PE ISUS SĂ PĂCĂTUASCĂ

Matei 4, 10.

„Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care îmi găsesc plăcerea”.

Glasul lui Dumnezeu din ceruri vorbise. Isus era plin de bucurie aflând că vieța Lui ca băiețel și ca tânăr în Galileia fusese plăcută Tatălui Său din ceruri.

Isus trebuia să înceapă lucrarea Sa de Mântuitor; să meargă și să învețe pe oameni a asculta de Dumnezeu și să-i conducă într-o viață depărtată de păcat. Prin viața Sa, El trebuia să dovedească anume, că cineva poate trăi pe acest pământ în așa fel încât să nu facă niciun rău.

Din ziua când Satana fusese izgonit din ceruri împreună cu ingerii ce-l urmăreau în răutate, el fusese pe acest pământ. El făcuse ca prima pereche de oameni, Adam și Eva, să păcătuiască. El a făcut să păcătuiască pe orice om care a trăit vreodată pe pământ. El a urât pe Dumnezeu și pe Fiul Său. Dorința lui era să-L facă și pe Isus să păcătuiască pentru ca astfel să nu mai poată fi Mântuitor și nici să mai facă în stare pe alții să nu mai păcătuiască.

De îndată ce Isus a fost botezat și a auzit glasul Tatălui Său spunându-I că era bine plăcut înaintea Lui, Isus se duse dincolo de râul Iordan, în pustie. Locul acesta era un ținut uscat și stâncos, cu multe fiare sălbatice. Pe acolo nu erau nici drumuri și oamenii nu călătoreau prin pustie. Acolo Isus putea fi singur. El dorea să Se roage și să mediteze în vederea marelui lucrări pe care trebuia s-o facă.

Isus a stat în pustie timp de patruzeci de zile. În tot acest timp nu a mâncat nimic. Atunci Satana veni să-l ispitească.

Satana li arată pietrele din jurul Său. Ele aveau forma unor pâini. „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu”, zise el, „poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini”.

Isus era foarte flămând și slăbit. El ar fi putut face din pietre pâini. Prin această faptă ar fi putut dovedi, de asemenea, că era Fiul lui Dumnezeu.

Este scris”, răspuse Isus, „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt... al lui Dumnezeu”.

Mântuitorul nu avea nevoie să dovedească anume că era Fiul lui Dumnezeu. Nici nu voia să împlinească vreo minune care să fie spre folosul său. El nu voia să se lase prins de ispita pe care Satana i-o puna în față. Dumnezeu condusesse pe Fiul Său în pustie pentru a vorbi cu El. El avea să-i dea hrană la timpul convenit.

După aceea Satana duse pe Isus pe strașina templului din Ierusalim. „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos; căci este scris: „El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta; și ei Te vor lua pe mâini, ca nu cumva să Te lovești cu piciorul de vreo piatră”.

Din nou Satana a ispitit pe Isus ca să-L facă a dovedi că El era Fiul lui Dumnezeu. Isus răspusesse la prima ispită prin repetarea cuvintelor lui Dumnezeu, scrise în Sfintele Scripturi. Satana încercă să facă același lucru, folosind și el Scripturile.

„De asemenea este scris”, a răspuns Isus, „să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău”.

Mântuitorul nu păcătuisese. Satana voia să mai încerce odată. De data aceasta el duse pe Isus pe un munte înalt. Înaintea lor se înfățișau câmpurile și livezile în bătaia soarelui.

Cât de minunate trebuie să i se fi înfățișat lui Isus după timpul acela de patruzeci de zile cât petrecuse El în pustie!

„Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie”, zise Satana.

Isus știa că El trebuia să scape pe om de sub puterea lui Satana. El știa că va fi urât de mulți și că în cele din urmă ei îl vor răstigni pe cruce. A Se pleca înaintea lui Satana și a i se închina, doar pentru o clipă, ar fi însemnat o cale ușoară de a câștiga lumea.

„Pleacă, Satano”, i-a răspuns Isus, „căci este scris: „Domnului, Dumnezeului tău să Te închini”.

Isus vorbi într-un așa fel încât Satana înțelese că a fost învins. El nu putea face pe Isus să păcătuiască. Isus era Mântuitorul.

După ce a fost părăsit de Satana, Isus a căzut la pământ fiindcă era foarte flămând și prea oboșit pentru a mai putea sta în picioare. Atunci Dumnezeu trimise îngeri spre a îngriji de El. Ei îi aduseră hrană. De asemenea ei îi aduseră și cuvinte de îmbărbătare din partea lui Dumnezeu, Tatăl Său. Ingerii îi spuseră că întreg cerul veghiase asupra Lui și că se bucurau cu toții de biruința câștigată de El.

De îndată ce Isus mâncă, El plecă din pustie și se întoarse în Galilea. El trebuia să înceapă să ajute pe oameni, și să-i învețe cum să birue pe Satana. El trebuia să vindece pe bolnav și să întărească pe cel în suferință. (Mat. 4, 1—11; Luca 4, 1—13).

Primii ucenici

Ioan 2, 5.

După ce Isus biruise asupra ispitelor lui Satana în pustie, Isus veni la râul Iordan unde predica Ioan. Când Ioan văzu pe Isus că vine, zise: „Iată Mielul lui Dumnezeu!”

Doi dintre ucenicii lui Ioan auziră cuvintele lui și urmară pe Isus. „Ce căutați?” le zise Isus.

„Învățătorule, unde locuiești?” ziseră cei doi bărbați.

„Veniți de vedeți”, răspunse Isus.

Cei doi bărbați, Andrei și Ioan, merseră cu Isus acasă și vorbiră cu El toată ziua. Ce zi minunată a fost aceea! Ei erau așa de fericiți la gândul că au găsit pe Isus, încât nu putură ține aceasta numai pentru ei.

Andrei spuse fratelui său Simon Petru: „Noi am găsit pe Mesia, adică pe Hristos!” Simon Petru, împreună cu Andrei, veniră în grabă la Isus. El, de asemenea, ascultă cuvintele minunate ale lui Isus.

În ziua următoare toți aceștia mergeau împreună, când Isus văzu pe Filip și-i zise: „Vino după Mine”. Lui Filip n'a trebuit să i se spună

de două ori. El l-a urmat. De îndată ce Filip auzi cuvintele cele minunate rostite de Isus, el se gândi la prietenul său Natanael care se ruga să găsească pe Mântuitorul.

„Vino Natanael”, îi zise Filip, „noi am găsit pe Acela despre care a scris Moise și profeții. Este Isus din Nazaret”.

Natanael știa ce localitate nelegiuită era Nazaretul, și de aceea zise: „Din Nazaret? Chiar din orașul acela? Poate ieși ceva bun din Nazaret?”

„Vino și vezi”, zise Filip.

Când Natanael auzi pe Isus vorbind, zise: „Învățătorule, Tu ești Fiul lui Dumnezeu.”

Isus mai găsi pe alți bărbați cu inima devotată, până ce doisprezece înși l-au urmat. El i-a numit ucenici, care înseamnă învățăcei.

Ce ocazii minunate aveau să aibă acești ucenici! Ei aveau să fie mereu cu Mântuitorul. Dar nu numai să fie cu Isus și să asculte tot ce El învăța pe oameni, dar ei aveau să-l și ajute.

Și Isus era obosit. Oriunde se ducea, mulțimi de oameni veneau după El, și nu-l mai rămânea mult timp de odihnă. De aceea se gândi să Se odihnească pe marginea lacului liniștit. Însă când oamenii aflară că El este pe malul lacului, mari mulțimi se strânsură în jurul Lui. Mulți dintre ei veniră numai din curiozitate. Alții veniră fiindcă erau foarte bolnavi și doreau ca Isus să-i vindece.

Oamenii se strângeau tot mai mult în jurul Lui doritori să vadă și să audă totul. Cei care erau mai în urmă nu puteau să vadă, și de aceea împingeau pe cei din față. Pentru că toți să poată vedea și auzi, Isus păși în corabia lui Petru, și-i spuse să o împingă dela mal. După aceea Isus stătu jos în corabie și începu să învețe pe oameni.

Soarele strălucea pe dealurile înverzite, și pe apele albastre ale lacului. Corabia se mișca ușor pe valuri. Oamenii stăteau liniștiți, ascultând cuvintele lui Isus Hristos.

Isus știa care sunt cuvintele de care avea nevoie fiecare spre a fi ajutat. Însă cuvintele Lui nu au fost numai pentru ei; El vorbi pentru toți aceia din lumea întreagă care vor ceti cuvintele Sale.

Când termină de vorbit, Isus se întoarse către Petru și-i zise:

„Depărtează-o la adânc, și aruncați-vă mreșile”.

„Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit, și n'am prins nimic”, răspunse Petru. Noaptea era timpul pentru pescuit. Nici un pescar nu ar fi încercat să pescuiască după ridicarea soarelui. Însă Petru cunoștea pe Isus și se încredea în El.

„La cuvântul Tău, voi arunca mreșile”, zise Petru.

Mreșia a fost aruncată în apa cea limpede. Când au încercat să o tragă afară, era așa de plină încât începu să se rupă.

Simon Petru chemă pe Iacob și Ioan să vină să le ajute. Peștele umplu amândouă corăbiile așa de mult încât erau aproape să se cufunde. Petru cugetă la această faptă minunată pe care o săvârșise Isus. Se rușină la gândul că părăsise pe Isus și se întoarse la pescuit din dorința de a avea bani. Prin această faptă Isus îi arătase că El îi putea da orice ar fi avut nevoie dacă doar s'ar încrede în El.

Petru îngenunche înaintea lui Isus.

„O, Doamne, iartă-mi umblarea mea păcătoasă”, zise Petru.

„Nu te teme; de acum încolo vei fi pescar de oameni”, zise Isus.

Nimic altceva nu stăpânea acum pe ucenici. Dumnezeu îi chemase, și ei aveau să fie slujitori care să aducă pe oameni la Isus. Ucenicii nu știau așa de mult ca învățătorii cei mari. Ei erau simpli pescari, însă urmând pe Isus ei învățară atât de multe și minunate lucruri încât ajunseră cu adevărat mari învățători ai lumii. (Luca 5, 1—11).

Cele amintite în această lecțiune ne ajută să înțelegem că Isus are pentru fiecare dintre noi ceva de făcut. Noi putem învăța pe oameni despre Mântuitorul. (Luca 5, 1—11).

NUNTA DIN CANA

Ioan 2, 5.

În Cana, un orașel din Galileia, în apropiere de Nazaret, trăiau niște prieteni ai lui Isus; acolo era și mama Lui. Într-o zi, ei au poftit pe Isus, pe mama Lui cum și pe ucenicii Săi la o nuntă.

La nunta aceea venise foarte mulți oameni, și fiecare era vesel. Cel care purta de grija lucrurilor la nuntă aducea oaspeților de mâncare. De asemenea oaspeților li se servea și must dulce care era stors din struguri.

Înainte de terminarea ospățului s'a sfârșit tot mustul, și nu mai erau nici struguri din care să mai stoarcă. Oamenii nu știau ce să facă. Când Maria, mama lui Isus, auzi despre aceasta, spuse Fiului ei. După aceea Maria zise celor din jurul ei: „Să faceți orice vă va zice”.

Isus folosi puterea dată Lui de Dumnezeu atunci când săvârși această faptă. În apropiere se găseau șase vase mari de apă, fiecare din ele destul de mare ca să cuprindă vreo douăzeci de litri de apă.

„Umpleți vasele acestea cu apă”, spuse Isus oamenilor care erau lângă El.

Ei le-au umplut până sus. Apoi Isus le spuse să scoată și să ducă

nunului, adică aceluia care se îngrijea de bunul mers al ospățului de nuntă. Când au fost golite vasele de apă, a curs must purpuriu de struguri. Era așa de proaspăt și bun ca și cum ar fi fost atunci stors din struguri.

Când nunul l-a gustat, a fost foarte fericit. De unde adusese oamenii băutura aceasta bună și proaspătă? Ea era mai bună decât mustul ce fusese servit la începutul ospățului. El chemă pe mire și-i dădu să bea. Apoi nunul zise: „Orice om pune la masă întâi vinul cel bun, și după aceea, dacă nu ajunge, dă din cel care nu este așa de dulce, dar tu ai ținut vinul cel mai bun până acum”.

Fapta aceasta, care arăta puterea lui Isus, făcu pe cei care erau la nuntă, cât și pe ucenicii lui Isus să creadă în El. Aceasta îi ajută să înțeleagă lucrarea măreață pe care El fusese trimis a o împlini. Atunci oamenii vorbiră ucenicilor. Ei le spuseră despre lucrurile care se întâmplase la Iordan atunci când Dumnezeu vorbise din cer. De asemenea ei le spuse despre credința lor în Isus. Mulți oameni crezură și socotiră pe Isus ca Mântuitorul cel făgăduit. (Ioan 2, 1—11).

Isus învață dintr'o barcă

Luca 5, 11.

În timp ce Isus vizitase locul Său de naștere din Nazaret, ucenicii Săi rămăseseră în Capernaum. Ei se întoarseră la vechea lor ocupație de pescuire pe marea Galileii. Noaptea era timpul cel mai potrivit de pescuit cu plasa în apele limpezi. Pescarii, de obicei, mergeau de cum se însera și pescuiau până în revărsatul zorilor.

Într-o dimineață, Petru era în corabia sa, iar Iacob și Ioan, fiii lui

Zebedei, erau în corabia lor. Ei veniră la țarm tocmai când soarele începuse să se ridice pe dealuri. Acești ucenici ai lui Isus erau foarte obosiți și triști. Munciseră toată noaptea și nu prinseseră nici măcar un pește.

Oamenii își lăsară bărcile pe țarm și după ce își spălară plășile, le întinseră să se usuce. Isus veni la țarm, și ei s'au bucurat când l-au văzut. El fusese alungat din Nazaret de aceia care nu credeau în El.

Dacă vorești să afli foloasele ce le are cetirea Sfintei Evanghelii, însuși le vei pricepe, dacă o vei citi cu luare aminte și cu dorința sinceră de a găsi hrană pentru suflet. Căci nu este cu putință a spune tot ce poate lucra Cuvântul Evangheliei. El lucrează sfințenie, pe suflet ca soarele îl luminează, ca apa îl curățește, ca focul îl încălzește, ca untdelemnul cu îndurarea lui Dumnezeu îi unge. Poftele lumești, iușimea și mânia le potolește. Inmulțește

credința, nădejdea și iubirea față de Dumnezeu și de aproapele.

Evanghelia este puterea cea aleasă a lui Dumnezeu, aducătoare de mântuire pentru omul păcătos. Evanghelia aduce smerenie; este o armă contra temerilor de noapte, odihnă pentru ostenele de peste zi. Evanghelia este „puterea lui Dumnezeu”, de care apostolul Pavel nu se rușina. (Rom. 1, 16).

Domnul Isus zice: „...pocăiți-vă și credeți în Evanghelie”. În ea se găsește comoara cea mai de preț. Din ea ne putem agonisi o bogăție veșnică și nestricăcioasă păstrată în ceruri unde furi nu le fură nici rugina nu o strică.

Pângărați-Neamț.

Gh. Ghelase

Umblarea cu Hristos

De memorizat: Filip. 3, 20.

1. Ce gând trebuie să însufletească pe fiecare copil al lui Dumnezeu? Filip. 3, 15. pr. p.

Cuvântul „desăvârșiți” nu este întrebuițat aici, spre a arăta niște oameni, care nu mai au nevoie să progreseze spre a ajunge la o mai mare desăvârșire; un astfel de înțeles ar fi în contradicție cu cele spuse în versetele 13 și 14. Cuvântul are, mai de grabă, înțelesul de „bărbat ajuns la măsura vârstei”, spre deosebire de ceea ce este un copil. (Efes. 4, 13, 14; 1 Cor. 14, 20) Parte din creștinii din Filipi erau, la data aceasta, de zece ani în credință, și fuseseră de mai multe ori vizitați și învățați atât de Pavel, cât și de alți lucrători pe ogorul Evangheliei. De aceea ei trebuia să fie destul de maturi în credință spre a putea suporta mâncări mai tari pe calea spre desăvârșire.

2. De unde va veni ajutorul necesar unor astfel de oameni? Filip. 3, 15. u. p.

3. Ce indemn mai dă apostolul? Filip. 3, 16.

4. Datorită umblării sale întocmai după voia lui Dumnezeu, ce indemn a putut da Pavel credincioșilor din Filipi? Filip. 3, 17.

Lucrul acesta s'a discutat foarte mult, dacă un vestitor al Evangheliei se poate da pe el ca model. Vestitorul Evangheliei care trăiește în deplină legătură cu Hristos, poate face aceasta, fără să aducă vreo vătămare credinței. Influența harului asupra vieții unui om ajută foarte mult. De altfel, felul cum înțelegea Pavel să se dea pe sine drept pildă, înțelegem din alt cuvânt al său, când zice: „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos.” (1 Cor. 11, 1) Aceasta înseamnă, ca și cum ar spune: „Uitați-vă și învățați dela mine cum trebuie să călcați pe urmele lui Hristos, și urmați-L așa cum vedeți că L-am urmat și eu”. Un așa model ar trebui să ajungă fiecare creștin.

5. Cum umblă mulți în jurul nostru? Filip. 3, 18.

6. Ce este spus despre aceștia? Filip. 3, 19.

7. Ce spune, mai departe, apostolul despre așteptarea creștinului? Filip. 3, 20.

8. La venirea Sa, ce schimbare va face Domnul în ai Săi? Filip. 3, 21 pr. p.

Corpul prin sine nu e înjosit, căci el a fost făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și este o

coroană a creațiunii, dar a ajuns să fie smerit din cauza păcatului. Noi trebuie să mărim pe Dumnezeu atât prin corpul cât și prin spiritul nostru, căci amândouă sunt ale lui Dumnezeu. (1 Cor. 6, 15—20):

9. Pentru ce poate face Dumnezeu lucrarea aceasta? Filip. 3, 21 u. p.

10. Ce nu mai este pentru acei care trăiesc după îndemnul Duhului? Rom. 8, 1.

Statornicie în Domnul

De memorizat: Filip. 4, 8.

1. Cu ce cuvinte pline de gingășie se adresează Pavel, din nou Filipenilor? Filip. 4, 1 pr. p.

Cuvântul „cunună” folosit aici, nu înseamnă o diademă cu pietre prețioase, ci o cunună de frunze de măslin sau de lauri — semn de onoare sau de biruință, pus pe capul celui care, la grecii din vechime, câștiga biruința la o întrecere oarecare. Tot așa privea și Pavel pe creștini — roade ale lucrării sale evanghelice — ca pe o cunună de cinste și bucurie.

2. Ce lucru cere el dela cei credincioși? Filip. 4, 1 u. p.

3. Ce indemn dă apostolul, în deosebi, surorilor? Filip. 4, 2.

4. Ce rugăminte adresează ei unor frați? Filip. 4, 3.

5. În cine pot găsi credincioși bucurie? Filip. 4, 4.

6. Ce spune apostolul despre blândetea credincioșilor? Filip. 4, 5.

7. Pentru viața de creștin, ce învățătură bună dă Pavel? Filip. 4, 6.

„Nu vă îngrijorați de nimic”, înseamnă aici: nu vă amăriți sufletul cu griji chinătoare. „Cu mulțumiri”, înseamnă să nu uităm a mulțumi, din inimă, lui Dumnezeu pentru tot ce primim dela El.

8. Cum ne va ajuta strânsa legătură cu Dumnezeu să rămânem statornici în Hristos? Filip. 4, 7.

Pacea este un bun neprețuit. Pacea sufletească este mai presus de orice pricepere. Nu se poate spune, cum vine pacea și cum lucrează ea, ci se poate numai simți prezența ei în inimă.

9. Ce trebuie să însufletească pe adevăratul creștin? Filip. 4, 8.

10. Care este datoria celor credincioși față de aceste învățături sfinte? Filip. 4, 9. pr. p.

Cuvântul „faceți“, înseamnă „puneți în practică“. Cele mai frumose învățături n'ar folosi la nimic dacă n'ar fi puse în practică.

11. Ce făgăduință este făcută celor care trăiesc învățătura Domnului? Filip. 4, 9 u. p.

12. Cu al cui ajutor putem rămâne statornici în Hristos? Iuda 24, 25.

A putea totul în Hristos

De memorizat: Filip. 4, 13.

1. Prin ce produceau credincioșii din Filipi lui Pavel multă bucurie în Domnul? Filip. 4, 10.

2. Ce învățase Pavel în privința lipsei? Filip. 4, 11.

Aceste cuvinte nu trebuie înțelese greșit, și nu trebuie aplicate în toate domeniile. Pavel vorbea aici despre lipsurile sale vremelnice. Cu privire la împrejurările în care se afla și nevoile vremelnice ale trupului, el învățase să fie mulțumit; dar în cele spirituale el nu era niciodată mulțumit, ci dorea tot mai mult.

3. Din ce împrejurări felurite învățase Pavel să fie mulțumit? Filip. 4, 12.

4. Ce principiu stabilește el ca normă de conducere? Filip. 4, 13.

5. Ce bine făcuseră credincioșii din Filipi? Din ce cauză binele acesta era deosebit de valoros? Filip. 4, 14—16.

În timp ce apostolul se găsea în lipsă, singura comunitate care-i venise în ajutor a fost aceea a credincioșilor din Filipi, ceea ce a făcut ca acest ajutor să fie cu atât mai prețios.

6. Ce l-a determinat pe Pavel să primească darurile lor? Filip. 4, 17.

7. Cât de mult prețuia apostolul cele aduse de Epafrodit? Filip. 4, 18.

8. Cum îi asigură Pavel de purtarea de grijă a lui Dumnezeu? Filip. 4, 19.

9. Ce zice Pavel că se cuvine lui Dumnezeu? Filip. 4, 20.

10. Ce salutări trimise Pavel și frații care erau cu el, Filipenilor? Filip. 4, 21, 22.

Din aceste cuvinte se înțelege că chiar între casnicii lui Nerone, în casa căruia era cea mai mare destrăbălare, se găseau suflete care au fost câștigate la adevărul Evangheliei. Aceștia nu erau creștini în ascuns, ci pe față. Ei nu se rușinau de credința și Evanghelia Domnului Isus Hristos.

11. Ce făcea ca Evanghelia să înainteze cu atâta putere în Roma? Filip. 1, 14.

Dispoziția veselă a inimii sale în timpul lungei și nedreptei lui dețineri, curajul și credința sa, erau o continuă și puternică predică. Spiritul său dădea mărturie, că în el și cu el era o mare putere. Pavel a fost continuu o pildă de credincioșie și statornicie, pentru credincioși.

12. Unde începură credincioșii din casa Cezarului lucrarea pentru Hristos?

Nu numai că fură aduși la pocăință prin Evanghelia oameni din casa Cezarului, dar ei rămaseră în serviciu și după convertirea lor. Ei nu crezură că trebuie să părăsească posturile lor pentru motivul că de acum nu mai erau într'un spirit cu cei dimprejur. Adevărul îl găsiseră acolo, și ei rămaseră acolo, ca prin noua umblare în viață și prin caracterul lor

curățit și schimbat, să dea mărturie despre puterea transformatoare a noii credințe“.

13. Cu ce rugăminte încheie apostolul Pavel epistola sa către Filipeni? Filip. 4, 23.

Trăirea în Hristos

De memorizat: Filip. 2, 14.

1. Ce știi despre experiența apostolului Pavel și a însoțitorilor săi cu ocazia primei lor vizite în Filipi? Fapte 16, 6—40.

2. Care era obiectul rugăciunilor apostolului cu privire la Filipeni? Filip. 1, 1—11.

3. Cum a servit cauza Domnului Hristos faptul că Pavel se găsea în lanțuri? Filip. 1, 12—20.

4. La ce îndeamnă apostolul prin viața sa pe urmașii lui Hristos? Filip. 1, 21—30.

5. Ce simțiminte să ne însuflețească? Filip. 2, 1—11.

6. Cine lucrează toate în noi? Filip. 2, 12—18.

Viețuirea creștină

De memorizat: Filip. 4, 6.

1. Cum vorbește apostolul Pavel despre Timotei și Epafrodit? Filip. 2, 19—30.

2. Care este bucuria creștinului? Filip. 3, 1.

3. Cu ce se poate lăuda Pavel? Filip. 3, 4—7.

4. Care este înalta chemare a creștinului? Filip. 3, 8—14.

5. Cum se poartă unii? Care ar trebui să fie felul lor de purtare? Filip. 3, 15—21.

6. Ce sfaturi pline de iubire, mai dă apostolul Filipenilor? Filip. 4, 1—9.

7. Cum va ajunge cel credincios să împlinească toată voia lui Dumnezeu? Filip. 4, 10—23.

Dumnezeu este iubire

Ebrii 11, 6.

1. Cum înfățișează apostolul Ioan pe Dumnezeu? 1 Ioan 4, 16.

„Dumnezeu este iubire“, stă scris pe fiecare boboc de floare, pe fiecare fir de iarbă.

2. Prin ce cuvinte pline de admirație ne îndeamnă Ioan să privim această temă? 1 Ioan 3, 1.

Apostolul Ioan inspirat, privind înălțimea, adâncimea și lărgimea iubirii de Tată a lui Dumnezeu pentru lume, fu cuprins de venerație și adorație. Negăsind cuvinte potrivite, ca să exprime mărimea, gingășia și bunăvoința pornită din inimă a acestei iubiri, el chemă pe oameni să o privească și să o constate ei înșiși.

3. Prin ce sunt recunoscuți fiii și fiicele lui Dumnezeu? Rom. 8, 14, 15.

4. Ce sfat dă Isus ucenicilor Săi? Mat. 26, 41.

5. Prin ce cuvinte vorbește Psalmistul despre acest lucru? Ps. 5, 2, 3; 55, 17; 6, 9.

În cămăruța de rugăciune, unde niciun ochiu nu ne vede, decât numai ochiul lui Dumnezeu, nicio ureche nu ne aude, decât numai urechea lui Dumnezeu, putem să aducem cele mai tainice dorințe și frământări ale noastre înaintea Tatălui îndurării nemărginite; și în tăcerea și liniștea sufletului. Vocea aceea care nu întârzie niciodată să răspundă la strigătul unor nevoi omenești, va vorbi inimilor noastre.

6. Care era atitudinea poporului când Moise se găsea în cortul întâlnirii? Ce ceru Moise și care a fost făgăduința hotărâtă a lui Dumnezeu? Exod. 33, 8—14.

Aceia care cred pe Hristos pe cuvânt și predau sufletul lor ca El să-l păstreze, și viața lor ca El să o conducă, vor afla pace și liniște. În desăvârșită și liniștită supunere este odihnă desăvârșită.

7. De care condiție spune Psalmistul că este legată bineprimirea din partea lui Dumnezeu? Ce siguranță avea el? Ps. 66, 18—20.

Numai dacă trăim ascultători de cuvântul Său putem pretinde împlinirea făgăduințelor Sale.

8. Prin ce cuvinte ne încurajează Isus să aducem cererile noastre înaintea Tatălui? Mat. 7, 7. 8. 11.

9. Ce putem cere și cu ce siguranță? 1 Ioan 5, 14. 15.

10. Cerând potrivit voinței lui Dumnezeu, ce trebuie să credem? Marcu 11, 24.

Noi putem cere în rugăciune iertarea păcatelor, Spiritul Sfânt, o fire creștină, cum și orice dar făgăduit de El; apoi trebuie să credem că primim și să mulțumim lui Dumnezeu pentru aceasta.

11. În viața lui Iov, ce experiență îi aduse lui sănătate și prietenilor săi iertare? Iov. 42, 8—10.

12. Ce indemn dă Pavel? Efes. 6, 18. 19.

Urmașii Domnului Hristos văd că sufletele sunt în primejdie de păcătuire și cu credință arzătoare și umilă stăruie în rugăciune, cerând făgăduințele lui Dumnezeu pentru ei. Mântuirea plătită de Hristos — ispășirea săvârșită la cruce — este mereu înaintea lor.

13. Care este lucrarea Duhului Sfânt și în această privință? Rom. 8, 26. 27.

14. Ce ultim indemn dă apostolul Pavel la încheierea primei sale epistole către Tesaloniceni? 1 Tes. 5, 17.

Rugăciunea este legătura neîntreruptă a sufletului cu Dumnezeu, așa că viața lui Dumnezeu se revarsă în viața noastră, și curățenia și sfințenia vieții noastre se înalță înapoi la Dumnezeu, ca miros bineplăcut.

Exemplul Domnului Hristos

Rom. 8, 26.

1. Când ucenicii auziră pe Isus rugându-Se, care a fost dorința și cererea lor? Luca 11, 1.

Rugăciunea pe care Hristos a dat-o ucenicilor Săi ca răspuns la această cerere nu este într-o vorbire înaltă, ci este alcătuită din cuvinte simple care arată nevoia sufletului. Este scurtă și se ocupă direct cu nevoile zilnice.

2. În ce cuvinte ne avertizează Isus cu privire la fățarnicie? Mat. 6, 5. 6.

Hristos a întipărit în mintea ucenicilor Săi ideea că rugăciunile lor trebuie să fie scurte, exprimând întocmai ce doreau și nimic mai mult. El dădu un model de rugăciune în ce privește lungimea și cuprinsul rugăciunilor lor, exprimând dorințele lor pentru binecuvântările pământești și spirituale, cum și recunoștința lor pentru acestea. Cât de cuprinzătoare este această rugăciune! Ea cuprinde nevoia fiecăruia. Un minut sau două ajunge pentru o rugăciune obișnuită.

3. Ce spuse Isus cu privire la cuvintele ce trebuie folosite? Mat. 6, 7. 8.

4. În pilda celui care veni la miezul nopții să ceară pâine ce învățătură voi să dea Domnul? Luca 11, 9. 10; Iacob 1, 6.

5. Cum trebuie să fie starea sufletească pentru ca rugăciunea să fie bineplăcută lui Dumnezeu? Ps. 51, 17.

6. Ce lucru putem ști cu siguranță, cu privire la credințioșia lui Dumnezeu în a asculta și răspunde? 1 Ioan 5, 14. 15.

Când ne rugăm pentru binecuvântări pământești, poate că răspunsul la rugăciunea noastră întârzie, sau poate că Dumnezeu ne dă altceva decât ce am cerut. Dar nu tot așa se întâmplă, când ne rugăm să fim liberați de păcat.

7. Ce nevoie a fiecărui credincios a fost scoasă în evidență? Luca 18, 1.

Noi trebuie să ținem continuu deschisă ușa inimii noastre, și mereu să invităm pe Domnul, să vină și să ia loc ca oaspete permanent în suflet.

8. Care două cereri ne dovedesc că rugăciunea va primi un răspuns imediat? Mat. 14, 30; Luca 23, 42.

Îndată Isus prinse mâna întinsă de Petru. Și la fel și față de tâlharul de pe cruce, îndată veni și răspunsul. Tonul era dulce și melodios, cuvintele erau pline de iubire, compătimire și putere: Adevărat îți spun astăzi, că vei fi cu Mine în raiu.

9. Ce rugăciune a lui Solomon a fost plăcută lui Dumnezeu și ce răspuns a primit la ea? 1 Imp. 3, 5. 12.

10. Ce experiență minunată a făcut Ezechia în legătură cu Sanherib? 2 Imp. 19, 15—20.

11. Care a fost atitudinea pe care a luat-o Daniel? Care a fost urmarea? Dan. 9, 3—6. 20—23.

Deși Daniel dusese până acum o viață de credințioșie față de Dumnezeu, totuși el se prezintă acum înaintea Lui ca un păcătos, prezentând nevoia cea mare a poporului pe care îl iubea și pentru care era gata a ne sacrifica. Rugăciunea lui este plină de măreție datorită simplității și ardoarei ei.

12. Ce ni se spune despre atitudinea noastră în rugăciunea înălțată lui Dumnezeu? Exod. 3, 2—6; Ebr. 12, 28; Fapte 9, 40; Luca 9, 18; Ps. 95, 6.

13. Ce exemplu de rugăciune scurtă și precisă, făcută în public, găsim în Vechiul Testament? 2 Cron. 20, 4—12.

Rugăciunile înălțate în public trebuie să fie scurte și la punct. Câteva minute sunt deajuns pentru orice cerere în public. Rugăciunile lungi sunt obositoare pentru cei care ascultă. O vorbire în cuvinte radicale, pe care nu toți le înțeleg, nu este potrivită pentru rugăciune, fie că cererea este făcută la amvon, în cercul familiar sau în cămăruță. În mod deosebit, cel care înalță o rugăciune în public să folosească o vorbire simplă. Atât la rugăciunea în public cât și la rugăciunea în cămăruță avem privilegiul a ne pleca genunchiul înaintea Domnului când îi înălțăm cererea noastră.

14. Ce indemn, potrivit nouă, dă apostolul Petru? 1 Petru 4, 7.

NU FAC NICIUN RAU

Mulți creștini cred a fi oameni cumsecade cât timp nu fac semenilor lor niciun rău și nu pricinuiască comunității nicio greutate. Acest fel de a judeca este cu totul greșit. Iată un car pe care cu toții ne-am angajat să-l tragem. Unii dintre noi nu cred că trebuie să pună mâna la această lucrare. Ce rezultă de aci altceva decât aceea, că alții trebuie să tragă la car în locul acestora, și ceea ce este și mai rău este că și ei înșiși trebuie să fie trași de alții împreună cu carul. Nu numai că aceștia nu contribuie cu nimic la forța necesară pentru a putea fi

tras carul cel încărcat, dar ei îngreunează și mai mult acest car prin propria lor greutate. La aceasta se răspunde: „Dar nu punem nicio piedică (bunului mers al comunității). Nu puneți nicio piedică în mod voit, evident, dar nici nu veți putea face altceva decât să-l împiedicați. Dacă unul din picioarele mele nu mă ajută la mers, este lucru vădit că mă împiedică. Acest gând nu-l pot suporta! A fi o piedică în calea creșterii mele spirituale este, de sigur, un mare rău, dar a fi o piedică pentru copiii lui Dumnezeu este un rău și mai mare.

POȘTA REDACȚIEI

Ioan T. Chiriac — Matca. — Din poezia „Cât ne-ai iubit“ vom încerca să alegem câteva strofe mai bune. Mai încercați și altele dar nu prea lungi.

Brad. — Din materialul trimis rezultă că aveți o oarecare înclinație poetică. Încercați să mai scrieți. Nu uitați, însă, că spațiul revistei noastre este mic și nu putem publica poezii prea lungi. Din cele trimise vom publica „Puterea rugăciunii“. Celelalte sunt mai slabe.

L. G. Dena-Traian. — Nu știu dacă poezia „Te implorăm Părinte“ este în totul lucrată de Dvs., și dacă sunteți membră a Comunității. În privința aceasta vă rugăm să cetați partea finală dela rubrica: poșta redacției din numărul 11 al revistei noastre.

Elvira Bocraș-Alexandria. — Cetați cele indicate pentru L. G. Dena.

Ortansa Popovici-Botoșani. Am primit scrisoarea și poeziile trimise, și ne bucurăm că ostenele Dvs., se pare, că n'au fost zadarnice. Din ce ați trimis vom da spre publicare ceea ce va fi bun și potrivit. Mai așteptăm și alte lucrări.

Să fim sănătoși

În cadrul concursului sub titlul de mai sus, urmează, pentru luna aceasta capitolul „Semne de boală“ din cartea „Sănătatea Familiei“.

1. Care opt lucruri trebuie să le observăm la un bolnav și să putem spune despre ele medicului?

2. Ce putem înțelege din poziția în care stă un bolnav?

3. Felul cum tușește cineva ce ne arată?

4. Ce însemnătate are observarea înfățișării pielii?

5. Ce deosebire este între gura unui om sănătos și aceea a unui bolnav?

6. Ce rol are vomitarea?

7. De câtă însemnătate este observarea scaunelor și a urinei? Dați a greutății?

8. Ce arată durerile?

9. Când cineva vrea să dea un ajutor vreunui bolnav, ce lucru în

legătură cu durerile trebuie să cunoască el bine?

10. Ce poți spune despre pierderea poftei de mâncare?

11. Cărui fapt se poate datora amețeala?

12. Ce sunt frisoanele? Dar insomniile? Cărui fapt se datoresc ele?

V. Florescu

ȘI EU ȘTIU!

Ca urmare a concursului nostru, pentru luna aceasta este dat capitolul 4 (patru) din Proverbe.

V. Florescu

Rezultatul

concursului

Mai jos amintim numele celor care au răspuns la concursul început în Curierul Adventist Nr. 10 din 1949. Rugăm pe toți a continua a ne trimite și mai departe răspunsurile cuvenite.

Aluniș: Chiriță Constantin, Dăță Rențica, Nica Nicu, Ștefănescu Ion; Arad: Bagoșy Elisabeta, Coțuneac Vasile, Klein Iuliana, Klein Niculae, Ötvös Ecaterina, Ötvös Ștefan, Samotă Elena; Adămești: Gogoi Petra, Măldăianu Florica, Măldăianu Petre, Scumpieru Lică, Stafi Stana, Stafi Tudora; Archiș: Foghiș Gheorghe, Moldovan Aron, Popa Vasile; Bacău: Graur Gilly, Graur Lorin; Băduleasa: Chițu Marin, Coșoveanu Marin, Răceală Constanța, Răceală Florica, Răceală Zina, Vâlcea Ana, Vlad Lila; Băicoi: Savu Costică; N. Bălcescu: Banu Ionică, Banu Dumitru; Bărbăntu: Bălan Marioara, Iancu Florica; Bărcănești: Dincă Constantin, Stan Marin; Becicherecul Mic: Călin Florica, Tănase Gheorghe; Benghești: Baldea Ștefănidă, Călinescu Elena, Dochiu Mariuța, Dochiu Valeria, Flueraș Claudia; Bodești-Precista: Burduoi Ion, Iftimia Neculai, Ionescu Aurelia, Trifescu Ion; Borșa: Stețcu Ioan Dura; Botfeiu: Crișan Alexandru, Crișan Ion, Crișan Maria, Crișan Moise, Crișan Teodor; Botoșani: Frunză Aurica, Iacob Aurica, Pana Polixenia; Brăila: Aldescu Teodor, Baltă Elena, Baltă Reveica, Beșchia Vasilica, Cernica Victoria, Dănuș Barbu, Dănuș Gica; Branpoarta: Olteanu Niculae; Brânceni: Băcanu Mihail, Boldiu Petrică, Bolnavu Alexandru, Bolnavu Ilie, Bolnavu Niculae, Bolnavu Titu, Neagu Matei, Stare Ilie; Buciumeni: Apostolescu Victoria, Fășie Dorrel, Gherzan Anișoara, Grasu Pavel,

Mălău Neculai, Mosorică Ionel, Popa Fănel, Popa Florica, Șerban Livia, Sibianu Roza, Solomon Luci, Solomon Titi; Bucșani: Briscan Neculai; București-Belu: Andronic Constantin, Butoi Alexandru, Grigorescu Elena, Grigorescu Lucia, Meghei Mioara, Scarlat Maria, Udrescu Lucia; București-Grant: Hedvig Ion, Ghircoiaș Dumitru, Stoica Dumitru, Stoica Cornelia, Tolici Costel; București-Labirint: Frild Elisabeta, Boanță Marioara, Bujor Emil, Bujor Paul, Burlacu Ilie, Caraivan Elena, Catană Maria, Căluș Zefania, Câmpianu Petre, Ciocănu Aurel, Diaconu Smaranda, Dinescu Cornelia, Drăgușin Camelia, Eremia Ghiță, Florea Dumitru-fiul, Florea Gabriela, Gheorghită Elisabeta, Gheorghită Magdalena, Gheorghită Valeriu, Iatan Maria, Iatan Petre, Laluc Janeta, Laluc Ștefan, Popa Ruth, Săvescu Eufrosina, Simionescu Ion, Speranța Sanda, Tănase Gheorghe, Teodorescu Gaudenția, Thomas Lucia, Turlea Adrian, Turlea Ortansa, Turlea Lucian, Vitculescu Natalia, Vitculescu Sofia, Voinea Iosif; București-Nou: Constantinescu Magdalena, Dragă Dumitru, Dzadek Elena; București-Popa Tatu: Arnăutu Nicolae, Boată Elena, Boată Nec, Catana Gheorghe, Cișmigiu Adriana, Conaldui Margareta, Constantin Aurelia, Diniță Albina, Dumitrescu Marilena, Epurescu Constantin, Epurescu Otilia, Harabagiu Vasile, Ieremia Gabriela, Ilie Mioara, Ionescu Ionel, Ionescu Marcela, Minasian Angela, Nica Ștefania, Serssea P. Alpina, Vâlcinescu Jenica, Vulvară Ion; București-Rond: Bulumac Vinicius; București - Șerban - Vodă: Alexandru Daniel, Alexandru Elena, Diaconu Marin, Necea Marioara, Nișu Claudia; Bujoru: Boanță Florian, Paraschivescu Gina; Buzescu: Ciobanu Stancu, Delcea Gheorghe, Delcea Marin, Dima Savu, Dumitrescu Ana, Dumitrescu Ilie, Ilie Mihai, Naferu Stancu, Pârvan Ștefan, Pârvan Niculae, Roșu Ștefan, Stan Mitică, Stan Titu; Călinești: Poamă Corneliu, Soare Elisel; Câmpulung—Bucovina: Catharciuc Cristina, Petrescu Elena, Petrescu Galina, Petrescu Titu; Caracal: Vișinică Ionel, Vișinică Nicolae, Vișinică Pavel, Vișinică Titu; Carasa: Chiorescu Maria, Chiore Neculai, Chiorescu Stratica, Grădinaru Constantin, Grădinaru Mitică, Jderu Aneta, Pârgaru Lenuța, Pohață Julia; Cărbunești: Brânzoi Ion, Brânzoi Victoria, Ștefan Sefora, Tănăsescu Teofil; Cărloman: Ciurea Ioan, Ciurea Marin, Ciurea Natalia, Ciurea Nelu, Ciurea Rahela, Dinu Radu, Dunca Ilie, Dunca Lina, Cojnean Angela, Grasu Ana, Grasu Finica, Radomir Ilie, Radomir Nastasia, Radomir Vasile; Ciortești: Rizea Estera, Sârbu Daniel, Tănase Tudorache; Ciuperceii Noui: Bancă Constantin; Ciuperceii Vechi: Craioveanu Valeriu, Fudulu Ionel, Grasu Constantin, Manea Mihail, Manea Nuța, Stoian Petrică; Cluj: Hariuc Frederick, Hariuc Mihail; Concești: Cracană

Gică, Irimia Gheorghe, Paltinișariu Ecaterina, Paltinișariu Victoria; Constanța: Cureteu Mihail; Cocorăști-Mislea: Baicu Leonida, Moise Nicu, Pârveu Elena, Pârveu Elisabeta, Pârveu Niculae, Pârveu Niculina; Corni-Albești: Dămian Elena, Frâncu Estera, Lapteș Ionel, Manolache Linica, Manolache Maricica, Motone Elisabeta, Stavăr Maricica, Vasilache Jenica, Vasilache Petru; Covăsinți: Cuc Gheorghe; Cristian: Ghișoiu Vasile; Curtișoara: Anghel Dina, Anghel Marin, Ionescu Ion, Preda Dumitru, Preda Niculae; Darabani: Andruș Aurel, Andruș Milica, Avarvari Marica, Baciul Ilie, Băjenaru Dina, Burlacu Estera, Burlacu Gheorghe, Imbir Gheorghe, Imbir Valeria, Pogoghiuc Vasile, Teișanu Constantin; Dârlos: Mărgineanu Ana, Mărgineanu Gheorghe; Dărmănești: Manu Nicușor, Mărgărit Gheorghe; Deleni: Cazacu Neculai, Cazacu Tudorel, Paraschiv Constantin, Parfeni Ioan, Parfeni Vasile, Timofti Vasile; Dolhești: Grumăzescu Maricica, Mihalache Titu, Mihalache Viorica; Dorobanți: Arcuș Melentina, Iordache Saveta, Toma Lidia, Toma Olimpia; Două Mai: Graure Elena, Graure Ioana; Dracea: Babau Marioara, Dincă Ioana, Dincă Mița, Iancu Marioara, Iordan Marioara, Tvichineci Paul, Trandafir Marioara, Vaetuș Dumitru, Vlad Ana, Vlad Aurel, Vlad Ioan; Dumbrăveni: Dumbrăveanu Natalia, Rață Constantin, Tocilă Elena, Tocilă Lucreția, Tocilă Maria, Vizitiu Natalia, Zaharg Sandu, Zlotaru Ilie; Dumitrești: Calotă Cornelia, Calotă Jenica, Dragomir Simioana, Dumitrache Ionel, Maftei Gheorghe, Maftei Maria; Fălticeni: Andone Lidia, Andone Mina, Axinte Mihai, Ungureanu Natalia; Focșani: Balotă Costică-fiul, Balotă Georgeta, Balotă Valeria, Bușu Maria, Ivanciu Georgeta, Mihai Teodor, Mohorea Lilica, Mohorea Paul, Mohorea Ștefan; Frătești: Grecu Elisabeta, Grecu Maria, Grecu Ruți; Frumușica: Axinte Gheorghe, Cotruța Ion, Curteanu Costică, Dincă Ion, Morghehale Ștefan, Tincu Hareta, Tincu Lenuța, Tincu Monica, Tincu Petru; Furculești: Ion Didina, Lepădatu Ion, Lepădatu Lucia, Mihăilă Didina, Mihăilă Florica, Scumpieru Didina, Șopârlache Georgeta; Geaca: Ciorbă Iosif, Resteșeanu Gheorghe; Giurgiu: Nedelcu Lenuța, Nedelcu Lili, Turturică Anișoara, Turturică Cornelia, Turturică Pavel; Goruna: Barbu Marin, Ciurea Radu, Iacob Puiu, Georgescu Daniel, Georgescu Gică, Georgescu Silica, Voicu Elena, Voicu Ioana, Voicu Niculae; Greci: Constantinescu Aurelia, Constantinescu Laurențiu, Covaci Sanda, Covaci Vasilica, Matei Sanda; Grivița: Caraiman Gherghina, Caraiman Vasilica, Tânjală Daniel, Tânjală Maria, Tânjală Petru, Tudor Maria, Tudor Veta; Hendorf: Teutschländer Helene, Teutschländer Matilda; Herghelia: Ganea Ioan; Hodac: Pogăcian Vasile; Iasi: Beșleagă Elisabeta, Cordon Aurica, Văraru Elena, Văraru Ionel, Văraru Valeria; Iuda: Kasner Mihai; Izvoarele Sucevei: Drebitca Ilie,

Drebitca Timofti, Evenciuc Parasca, Lazăr Dumitra, Lazăr Ecaterina, Moțca Ecaterina, Trifiu Vasili; Lanurile: Anca Anica, Anca Aurel, Anca Ion, Anca Ioana, Avranu Dumitra, Avranu Marin, Avranu Traian; Lugoj: Bastoreală Hella, Făgăraș Maria, Făgăraș Pavel, Făgăraș Viorica, Ilyes Albert; Lupeni: Cibian Aurelia, Gușinski Gheorghe; Măgurele-Turnu: Cârjalin Mioara, Stoica Lambe, Stoica Marioara, Stoica Raheluța, Stoica Tică, Stoica Zinica; Măgureni: Ene Lidia, Pantaia Marioara, Pantaia Aurica; Mălușteni: Blănaru Ion, Diaconu Eugenia, Diaconu Estera, Diaconu Maria, Felea Dumitru, Liga Iosafat, Liga Junia, Liga Laurenția, Măturică Steriana, Modiga Paul, Plăcintă Caliovia, Plăcintă Dumitru, Plăcintă Ioana, Plăcintă Maria, Strătilă Laurenția, Strătilă Safta; Mănești: Alexandru Gicu, Alexandru Elena, Enache Mitu, Matei Vasile; 6 Martie 1945: Bălașa Sandu, Pârlea Florea, Voinea Zefania; Matca: Chiriac Ion, Chiriac Tiluța, Chirițoiu Gheorghe, Dănilă Costică, Dănilă Ion, Dănilă Paraschiva, Istrate Alexandrina, Istrate Sultana, Miron Maria, Miron Ilinca, Rarinca Eugenia, Rarinca Maria; Medgidia: Caravițeanu Eremia, Chițu Timotei, Ionescu Silvia, Ungureanu Andrei; Mihăești de Sus: Bișag Vasile, Ciungă Florea, Degeratu Costică, Degeratu Tuda, Dobre Ioana; Mihai Vițeazu: Dumitrașcu Anastasia, Dumitrașcu Claudia; Milcoiu: Diaconu Florica, Diaconu Petre, Dicu Elena, Văganu Elena, Văganu Mihai; Mișca: Bobocea Dumitru, Bobocea Vasile, Fildau Teodor; Moșna: Dima Maria, Dima Mihai, Gârlea Gheorghe, Guraliuc Costică, Guraliuc Dochita, Halanca Ionel, Halanca Vasile, Porfire Neculai, Tinca Tapu; Negoești: Crăciun Niculae, Ghiță Samuel; Nadeș: Cărăușu Filica, Lăiu Lenuța, Petrea Costică, Popa Elena, Trofin Dumitru, Vrabie Vasile; Ohabă de sub piatră: Armie Ioan, Bocan Lucreția, Pașca Ana, Pașca Iosif; Oinac: Brișcă Petre, Drăgănuș Aurica, Dumitru Navia, Giugiucă Febe, Jorbiță Stan, Manda Ioana, Manda Tanța, Mocanu Mița, Neacșu Marin, Roșca Pavel, Stoenăș Anghel; Oradea: Brazdă Ion, Van, Petre-fiul; Papiu Ilarian: Caloi Maria, Ferencz Maria, Máté Ana, Máté Francisc; Pârlița: Iacob Niculae, Păune Florea, Stănculescu Ilie, Stoian Vasile, Tănase Filip, Tănase Gheorghe; Perieni: Anton Emilia, Anton Leonița, Ferințeac Ionel, Ferințeac Petre, Ferințeac Vasile, Morzru Pavel, Panaite Emilia, Panaite Ionel, Panaite Pavel; Peret: Berbecaru Ion, Caragea Marin, Crăciun Emanoil, Greere Alexandru, Manea Lucian, Mavru Teofil, Mavru Zefania, Nițu Dumitru, Robescu Marin, Vânătoru Emanoil, Vânătoru Florea; Perișoru: Buzea Florica, Danciu Cornelia, Ionescu Ștefan, Ionescu Viorel, Tudose Maria, Tudose Mira; Piatra Olt: Artinian Eliza, Ciocărlan Dumitru, Eremenco Ecaterina, Fuior Emilia, Fuior Estera, Niță Elena, Stoian Elena, Stoian Ion; Pietrile: Ciobanu Dobre,

Grosu Ionel, Mocanu Stan, Niculescu Grosu, Petrescu Constantin, Petrescu Marin, Stoican Gheorghe, Zamfirescu Florea; Pietrosani: Drăghoava: Măcin Gheorghe, Măcin Ștefan, Sandu Ion; Pietroșani: Lițu Tița, Pavel Niculina, Tănase Maria, Tănase Petre; Ploești: Ionescu Mihail, Panaitescu Marioara, Panaitescu Silvia, Rotaru Gabriela, Șerbănescu Florica; Plosca: Agapie Ionel, Agapie Marioara, Arsenie Ionel, Arsenie Niculina, Calotă Florea, Calotă Ioana, Calotă Niculae, Dobrică Anghel, Dobrică Daniel, Dobrică Paul, Gheorghe Florica, Gheorghe Stelica, Maria Elena, Maria Paulina, Petreacă Maria, Trucică Cornelia; Poiana Țapului: Dumitrescu Lidia, Dumitrescu Marioara; Policiori: Blehotescu Marioara, Burlacu Maria, Burlacu Valeria, Dumitrescu Ion, Dumitrescu Lucia, Dumitrescu Nelu, Dumitrescu Virgil, Dumitrescu Zaharia, Fetecău Cornel, Fetecău Estera, Gavrilă Niculae, Ghiorghită Mihail, Ichim Bica, Ioan Nelu, Iosif R. Ion, Iosif I. Ion, Iosif Tabita, Iosif Titu, Iosif Victoria, Negoșanu Eugenia, Negoșanu Lidia, Negoșanu Stelian, Olteanu Valeriu, Ungureanu Dobrița, Ungureanu Gheorghe; Poieni Solca: Buburuzan Aurica, Buburuzan Garofa, Buburuzan Maria, Buburuzan Vasile, Buburuzan Viorica, Flutur Ana, Flutur Rem, Flutur Soloveștru, Hojbotă Casandra, Hojbotă Zaharia, Leșan Nicanor, Leșan Raveica, Lăzărean Floarea, Lăzărean Traian, Lăzărean Trandafir, Lăzărean Vasile, Simion Boca, Tilihoi Ana, Toderăș Casandra, Toderăș Elisabeta, Toderăș Floarea, Toderăș Gherasim, Toderăș Onofrei, Zenovia Vasilean; Radu Vodă: Baci Gheorghe, Boteanu Năstase, Boteanu Petre, Dumitru Lupu, Dumitru Simion, Hisa Alexandru, Hisa Seforina, Preda Maria, Preda Solomon; Râmnicu Vâlcea: Fircă Daniel, Ionescu Cornel, Răivoiu Daniel, Tolăn Fevi; Râncezi: Mierosu Emil, Teodor Drina, Teodor Vili, Vasili Vică, Zaharia Sefora; Roman: Gherman Elvira, Moroșan Gabriel, Toma Marioara, Toma Virginia; Roșiori de Vede: Căciu Zefania, Jenica Iorga, Ispas Petre, Minea Ionel, Minea Mihail, Nițulescu Elena, Rizea Cornelia, Rizea Emilia, Rizea Gabriela, Rizea Silvia; Săn-Martin: Ardelean Ion, Ardelean Maria, Ciulean Sever, Faur Ana, Lucașă Elisabeta, Rusu Ioana, Rusu Lucia; Săpânța: Apșan Vasile, Colopelnic Teodor, Gheorghe Ion, Petrenjel Ion, Teodor Stan; Săpata de Jos: Andrei Ion, Enescu Elia, Istrate Lidia, Lăzărescu Rădița, Mateescu Tamara, Mateescu Titu, Turcu Elena; Sârmaș: Barabasy Iozsef, Borzasy Irina, Galfi Martin, Ilyes Ioan, Ilyes Irina, Imbre Ilonka, Miclea Lidia, Miclea Mircea, Nagy Iolanda, Nagy Magdalena, Pálnar Mihail, Patrasciuc David, Patrasciuc Dumitru, Porkolab Elisabeta, Porkolab Mihaly, Portik Sára, Sălăgeanu Elena, Soos Juliana, Tokes Ioan, Varró Gizelá, Varró Ilie, Zsigmond Sandor; Satu Costi: Andone Ionel, Istrate Costel, Teodorescu Nelu; Secara:

Bușcă Elena, Bușcă Ilie, Minghiuș Meletie, Siteavu Ispasa; Seliște. Andruș Alexandru, Andruș Dumitru, Azamfirii Elena, Azamfirii Elena, Azamfirii Ion, Azamfirii Mihail, Azamfirii Samuel, Azamfirii Ștefan, Azamfirii Toader, Baci Didina, Baci Gheorghe, Boghiu Constantin, Boghiu David, Boghiu Eugenia, Boghiu Vasile, Caston Aglaia, Cărașu Gheorghe, Clapon Gheorghe, Clipa Eugenia, Clipa Gheorghe, Coițau Domnica, Coițau Florea, Gavril Adela, Gavril David, Gavril Elena, Gavril Eugenia, Gavril Florica, Gavril Gheorghe, Gavril Maria, Gurzeu Lidia, Gurzeu Maria, Haralambie Ilie, Sonciuc Domnica, Spătaru Nița, Spătaru Olga, Ursu Viorica; Sieu: Bilț Axene, Bilț Gheorghe, Demian Ion, Pop Anisoara, Pop Gheorghe, Pop Ștefan; Sighet: Cazan Viorica, Cazan Petre, Rednic Petru, Tătaru Silica, Tătaru Teodor, Tiplea Bârsana; Slănic-Prahova: Bocăneanu Elena, Isar Eugenia, Stuparu Anisoara, Stuparu Marioara; Slătioara: Ciocârlian Elisabeta; Socodor: Berar Suzana, Cazan Elvira, Cuhshauzena Florica, Indricău Sofica, Mercea Marioara, Ștefan Mișcuța; Somoșcheșu: Frențiu Ecaterina, Memetea Silvia; Spătărei: Descultu Aristide, Descultu Ioana, Mihael Marin, Mihael Zefania, Pelmuș Ioan, Popescu Elena, Popescu Florica, Popescu Maria, Tănase Gherghina; Speriețeni: Stănescu Dumitru; Spineni: Belu Constantin, Belu Ioana; Straja: Ardeleanu Dumitru, Ardeleanu D. Dumitru, Ardeleanu Virginia, Dobrea Aglaia, Ghiocanu Ghiță, Maxim Ilina, Morlușca Georgeta, Neacșu Maria, Potoroacă Ion; Târgu Jiu: Popescu Virgil; Târgu Mureș: Laszlo Ștefan, Szilagy Aurel, Szilagy Clara; Târlungeni: Róka Elisabeta; Teaca: Bălinț Gheorghe, Borșos Carol, Ceterăș Florica, Deac Saveta, Molnar Alexandru, Naste Lucia, Poțan Niculae, Szabo Ratalina, Suci Lucreția, Suteu Ioan, Suteu Vasile, Teodorescu Petrică, Teodorescu Sidr, Tecuci: Adiaconitei Marieta, Bujor Cornel, Bujor Jenica, Bujor Mihail, Bujor Nicu, Bujor Virginia, Carai-van Mița, Dumitriu Ionica, Paiu Aurora, Paiu Ionica, Paiu Silvia, Secăreanu Spiridon; Tencănau: Barbu Titu, Mateiaș Ioan, Mateiaș Iulică, Mateiaș Lidia, Mateiaș Zaharia, Tolăn Lucia; Tepe: Mândru Ilina, Porosnicu Mădica; Tihănești: Apostol Maria, Apostol Vasile, Butu Adrian, Dudău Gheorghe, Hangeanu Maria; Țigănești: Capră Ionel, Diaconu Alexandru, Diaconu Constanta, Găină Florea, Găină Lenuța, Gruia Maria, Mitran Petre, Rusu Marin, Vișan A. Florea, Vișan L. Florea; Topraisar: Matei Fănică, Matei Marin, Toader Cristache; Traian: Celeapcă Florea, Celeapcă Vasile, Dena Cornel, Dena Florica, Dena Lidia, Dena Maria, Florea Mircea, Ghețu Anghel, Ivancu Elisabeta, Ivancu Stancu, Ivănuș Paul, Ivănuță Estera, Miertoiu Alecu, Miertoiu Elena, Miertoiu Gheorghe, Nițu Alexandrina, Nițu Paul, Pencea Marin, Pencea Vasile, Petcu Maria, Rădulea Ion, Recea Niculae, Sa-

rău Florea, Sarău Valeria, Teofil Zamfir, Teodorescu Florică, Uba Marin, Uba Mitra, Udeanu Cornel, Zamfir Daniel; Udești: Boicu Silvia, Moraru Elena, Moraru Gheorghe, Moraru Silvia, Munteanu Mirja, Neamțu Elena; Ulmeni: Schiopu Costică; Ursei: Bordea Emilia, Bordea Titu; Valea Călugărească: Frâncu Alexandru, Frâncu Rița; Valea-Lungă: Cojanu Paulina, Cojocaru Alexandru; Valea Seacă: Dinu Niculae, Dinu Tudorița, Zavera Lidia, Zavera Niculae; Văleni: Enăchescu Cornelia, Enăchescu Filimon, Enăchescu Lenuța, Enăchescu Titu; Valul Traian: Martinescu Zamfiră; Vama: Iosep Aglaia, Iosep Elisabeta, Istrate Eufrosina, Istrate Trifenia, Simionescu Agripina, Simionescu Zanovica, Ungureanu Silvia; Vârtop: Dica Anisoara, Dica Petre, Firuț Aurelia; Vârtoapele: Albu Anuța, Cloplea Ștefan, Deharu Florica, Guriman Stan, Martinescu Ilie, Martinescu Petre, Martinescu Ștefan, Nedelea Octavian, Nedelea Maria, Nedelea Rida, Paraschiu Marin; Viile Noi: Plai Elena, Plai Ion; Vișeu de Jos: Bilț Ioana, Bilț Petru, Tomoiogă Vasile; Vișeu de Sus: Urda Ioan; Vișinești: Badea Constanta, Badea Nicușor, Stoicescu Costică; Vizireni: Chiriță Grigore, Constantin Ioana, Constantin Lidia, Constantin Pavel, Cuzdrioreanu Vica, Ghianca Niculae, Ghianca Vasile; Viziru: Gereș Tița, Ghiorghită Aneta, Ghiorghită Georgeta, Ghiorghită Maria, Ghiorghită Ștefan, Ghiorghită Victor, Neacșu Alexandrina, Neacșu Ion, Neacșu Maria, Neacșu Nicu, Neacșu Radu, Neacșu Stan, Neacșu Titu, Neacșu Vasile, Pică Estera, Rotaru Georgeta; Vădeni: Steblea Gheorghe; Voivoda: Dragomir Adrian, Dragomir Cornel, Dragomir Emilia, Florea Floricel, Pascu Andrei, Pascu Aurelian; Ziduri: Bratosu Titi.

Dacă vreun nume este greșit scris, rugăm a ne scuza, dar pentru că aceasta să nu se mai întâmple pe viitor vă rugăm a scri numele citeț, chiar cu litere de tipar dacă este cazul.

V. Florescu

Curierul Adventist

Organ al Culturii creștin A. Z. Ș.

Apare sub conducerea

unui comitet de redacție

Redacția și Administrația

București IV, Str.

Mitrop. Ghenacl. Petrescu Nr. 116

ANUL XXVII Nr. 12

Noemvrie 1949